

**DIRİLİŞ
SAATI**
DERGİSİ

"Tevhidi Gerçekliğin Işığında"

YAZ 2019 / SAYI: 89

89.
SAYI

IRKÇI
YAKLAŞIM VE

NEFRET
SÖYLEMİ

editörden

dirilissaati@gmail.com

Diriliş Saati Dergisi olarak bir kez daha siz kıymetli okurlarımızla buluşabilmenin sevincini yaşıyoruz. Başta Türkiye olmak üzere Alem-i İslam'ın çetin günlerden geçtiği şu günlerde İslam Ümmeti'nin Birlik ve Beraberliği yolunda kavli ve fiili dualarımızı kat be kat arttırmamız gerektiğinin altını ısrarla çizmek isteriz. Bu itibarla istedik ki bu sayımızda Ümmet'in böğrüne hançer gibi saplanan ırkçı yaklaşımları ve buna paralel olarak gelişen nefret söylemini masaya yatıralım. Gayemiz Nizam-ı Alem'in inkıtaya uğramaksızın sürdürülebilmesi için yolumuza çıkan her engeli dirayet ve cehd içerisinde ortadan kaldırmaktır.

Öte yandan bu sayımızda uzun bir süredir yazı dizisi olarak yayımlanan Hz. Muhammed ve Spor Etkinlikleri yazılarının sonuncu yer alacak.

Tefsir sayfamızda da geçtiğimiz sayının da devamı niteliğinde olarak Yasin Suresi'nin 45-58. Ayetleri tefsir edilmeye çalışılmıştır.

Bilindiği üzere Türkiye'nin Rusya'dan S-400 füze savunma sistemlerini satın alacak olması Amerikan cenahında ciddi bir rahatsızlığa neden olmuştur ve söz konusu rahatsızlık yüksek perdeden tehdit cümleleriyle aşkar edilmiştir. Bu süreçte Türkiye'nin dirayetli bir duruş sergileyerek tehditlere boyun eğilmeyeceğini ilan etmesi elbette takdire şayan bir duruştur. Temennimiz Amerikan hegemonyasına karşı bu dirayetli duruşun her zaman ve zeminde sürdürülmesidir ki bu duruş sürdürülebilir olduğu vakit kıymet bulacaktır. Aksi günlük politikalar üzerinden Amerika'nın karşısında konumlanmak sahici bir konumlanma biçimi olmayacaktır.

Yeni bir sayı da daha buluşuncaya dek tüm okuyucularımıza istifadeli okumalar temennisiyle...

İki Aylık Sosyal ve Kültürel Dergi / Yıl: 15 Sayı: 89 Yaz 2019

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Osman Çil Yayın Kurulu : Cüneyt Özdemir - Abdülkadir Avcı - Muhammed Duman
Haberleşme Adresi : Çiraclar Cad. No:39 Adapazarı/Sakarya İrtibat tel: 0554 824 96 07
E-Posta : dirilissaati@gmail.com

Dergimizde yayınlanan yazıların hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

içindekiler

DOSYA

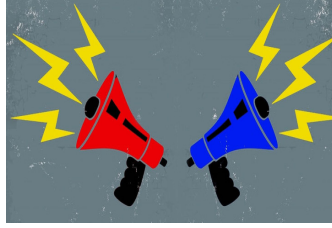

GÜNCEL AYRIMCIK

ABDULLAH HAKKI

04

DOSYA

KUTUPLAŞMA VE SİYASET
AHLAKI

YAHYA ÖZBEK

07

DOSYA

İLTICAYI DOĞRU ANLAMAK

MUSAB ALTUNKAYNAK

10

DENEME

AYNADAKİ BEN VE SİNEK

YASİR AKSA

17

DENEME

FIRTINADA AYAKTA
KALABİLMEK

SÜMEYYE KAYAR

20

DENEME

RAMAZANI KAYBETMEYELİM

ZEYNEB TÜRKÖ

23

DENEME

BİZİ ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR!

İHSAN ASLAN

26

DENEME

ZANNEDİYORUM Kİ
ZAN'DAN KAÇINMIYORUZ!

HATİCE BETÜL GÜRLER

33

DENEME

ÇOCUKLAR VE GENÇLER
XXX TANRI MIDIR?

SÜLEYMAN AKTÜRK

36

GÜNCEL AYRIMCILIK

ABDULLAH HAKKI

Modern zamanların en güncel ayrımcılığı olan İslamofobi 11 Eylül saldırıları sonrasında hemen hepimizin duyduğu bir kavram. Ancak bu kavramın kullanımı çok daha öncelere dayanmaktadır. İslam karşıtlığının modern bir yorumu olarak değerlendirilebilecek olan İslamofobi kavramı, İngiltere’de 1996 yılında ırkçılıkla mücadele eden bir kuruluş olan The Runnymede

Trust’a bağlı olarak İngiltereli Müslümanlar ve İslamofobi Konseyi adlı kuruluşun metinlerinde görülmektedir. Bu Konseyin ve Rockefeller Kuruluşunun da başında olan G.Conway 1997 yılında yaptığı çalışma sonrasında İslamofobi kelimesinin kullanımını iyice yaygınlaştırmıştır. Ayrıca 1998 yılında Birleşmiş Devletlerin İnsan Hakları Komisyonunun 54.oturumunda konuşan

ırkçılık ile alakalı rapotörü Maurice Glele- Ahnanhanzo da İslamofobi kelimesini şu şekilde kullanmıştır: “Araplara karşı uygulanan ırkçılık ve yabancı düşmanlığı gittikçe İslamofobi tutumu şeklini almaktadır”. (Aydın, 2008

11 Eylül saldırılarından sonra giderek artan İslam karşıtlığı sadece ABD ve Avrupa’da değil dünyanın birçok ülkesinde arttı.

Ortadoğu özelinde yaşanan birçok savaşın sonucunda Avrupa ve ABD'ye göçler meydana geldi.

Bu savaşlar neticesinde Ortadoğu da kurulan bazı terör grupları İslam'ı temsil ettiklerini söyleyerek, İslama uygun olmayan davranış biçimleriyle, insanların Müslümanlara yönelik olarak nefretlerinin artmasına hatta Müslümanlardan korkmalarına sebep oldular. Ancak bunların yanında Avrupalı devletlerin ve ABD'nin tutumu da halkı olumsuz anlamda etkiledi. Özellikle son dönemde ABD Başkanı Trump, seçim vaadi olarak verdiği sözünü tutmak için, Irak, İran, Yemen, Sudan, Somali gibi ülkelerden gelen Müslümanlara vize yasağı koydu. Avrupa ülkele-

rinin önemli şehirlerinde yaşanan patlamalar yüzünden birçok devlet göçmen politikalarında bazı değişiklikler yaptılar.

1980'li yıllardan itibaren birçok devlet çok kültürlülük üzerinde duruyor ve bu anlamda kültürel çeşitliliğin artmasını destekliyordu. Farklı kültürlerin bir arada uyum içerisinde yaşaması, birbirleri ile etkileşim kurması gerekirken günümüzde ise artan İslamofobi yüzünden birçok Avrupa ülkesinde ve ABD de Müslüman kimliğine sahip bireyler sorunlarla karşılaşılıyorlar. Son olarak Trump'un Müslüman olan kadın temsilciler meclisi üyesi için söyledikleri ne yazık ki akla ziyandır. İslamofobinin toplumsal yansımalarının artmasında politikacıların tutumu

muhakkak etkilidir. Yakın dönemde Yeni Zelanda'da yaşanan terör eylemi sonrasında Yeni Zelanda başbakanının takındığı tavır ve Müslümanların acılarını paylaşmak için onları ziyarette gitmesi destek olması olumlu bir etki sağlamıştır. Yaşanan bu olay sonrasında Avrupa'da birçok yerde Hristiyanlar, camilerin kapısında beklemiş olası bir saldırıda bizde buradayız mesajı vermişlerdir.

İslamofobinin artmasında Müslüman olduğunu ileri süren birtakım aşırı çevrelerin etkisi olduğu kadar, ülkelerin yöneticilerinin tutumlarının da etkisi vardır. Bu anlamda modern zamanların zencilerine dönüştürülen Müslümanlar birçok alanda ayrımcılık ile karşılaşılıyorlar.

Kamu hizmeti alırken, çocuğunu okula gönderirken, vize almak isterken, bunları arttırabiliriz. İnsan haklarının zirvede olduğu ve tüm Dünya ülkelerinin özgürlükler ülkesi diye isimlendirdikleri ülkelerde bu ayrımcılığın/İslamofobinin yaşanması araştırılması gereken bir konudur.

Yeni Zelanda olayının sıcaklığı henüz kendini korurken Sri Lanka'da Paskalya kutlaması yapan Hristiyanlara yönelik gerçekleştirilen saldırıda insanlar hayatlarını kaybettiler bayramları zehir oldu. Eğer bu konu üzerine yoğunlaşıp birlikte yaşama kültürü, farklı-

lıklara saygı gösterme insanlara anlatılamaz ise ilerleyen günlerde benzeri saldırıları kınamakla yetineceğiz.

Aziz İslam Peygamberi Hz. Muhammed (a.s), Hristiyan ve Yahudilere karşı insaniyet ölçüleri içerisinde davranırdı. Hastalıklarında onları ziyaret eder, yemek davetlerine iştirak ederdi. Arabın, Aceme, Acemin araba üstünlüğü olmadığını ifade etmiştir. Nitekim, Yüce Allah, Kuran'ı Kerim de Rum Suresinin 22. Ayetinde, dillerimizin ve renklerimizin farklı olmasının ayetlerinden olduğu ifade edilmiştir.

Farklılıklarla birlikte yaşamayı önceleyen, farklılıkları ortadan kaldırmaya yönelik tutum ve davranışlardan uzak durarak, insanların birbirleri ile uyum içerisinde yaşamaları isteniyorsa öncelikle siyasilere bu tavra sahip olmalıdır. Kutuplaştırıcı, ayrıştırıcı siyasi söylemlerden kaçınılmalıdır. Ayrıca din adamları, sadece Müslümanlar değil, Hristiyan, Yahudi, bütün dinlerin bilginleri bu konuda nasıl bir tavra sahip olunması gerektiğini insanlara anlatmalıdır.

KUTUPLAŞMA VE SİYASET AHLAKI

YAHYA ÖZBEK

Ülkemizde toplumsal kutuplaşmanın gün geçtikçe derinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Özellikle siyasal alanda başlayan ve medyada tüm hızıyla devam eden tartışmalar, toplum içinde önü alınamayan sosyal mesafelere dönüşüyor. Adeta toplumun bir yarısı diğer yarısına düşman hale getirilmiş durumdadır. İlkeler üzerinden yürütülmeyen sığ tartışma ve sözlü saldırılar, kutuplaşma üzerinden oy toplama ve kitleyi muhafaza etmenin hedeflendiğini bize açıkça göstermektedir.

Kutuplaşma, yani düşman üretme, ürettiğiniz düşmana suç isnat etme, karalama... Amaca ulaşmak için ahlak dışı da olsa her türlü hareketi makul gören Makyavelizm kutuplaşma siyasetinin alt

yapısını oluşturur.

Kutuplaşmış bir seçmen, muhalefetin de iktidarın da işini kolaylaştırır. Kutuplaşma derinleştikçe, oy almak için fazla çaba sarf etmenize gerek kalmaz. İnsanlara tercih edebilecekleri kutupları göstermeniz yeterli olur. Yerel seçim olmasına rağmen bu durumu son seçimlerde fazlasıyla müşahade ettik. Ahlaki kaidelerin bir kenara bırakılarak bir yanda iktidarın 'beka' söylemi üzerinden muhalefeti ötekileştirip töhmet altında bırakmasını, diğer yanda muhalefetin doğruyu yanlış ayırt etmeksizin iktidarı bir şekilde alaşağı etme çabalarını üzümlere takip ettik, halen de ediyoruz.

Öte yandan hangi kurumların, hangi düzeneklerin kutuplaşmayı çoğalttığına da

bakmalıyız. Medyadaki çeşitliliğin kaybolması, herkesin kendine ait bir medyasının oluşması dikkat çekici bir nokta. Olayları objektif değerlendirebilen medya kuruluşu sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Politikacıların kutuplaştırıcı söylemi medyadaki tetikçileri tarafından derinleştiriliyor, hedef gösterilen ötekilere medya adeta yaşam hakkı tanımıyor.

Geçtiğimiz sene başında kutuplaşma üzerine yaptıkları araştırma sonuçlarını yayınlayan Doç. Dr. Pınar Uyan Semerci çarpıcı bir açıklamada bulunuyor: "Doğrusu bir araştırmacı olarak benim için ürkütücü olan şey, zaten kutuplaştırıcı olan medyanın, kutuplaşmanın boyutlarına ilişkin bulguları yine kutuplaştırmanın aracı haline getir-

mesi. Farklı medya kanalları, araştırma sonuçlarının kendi taraftarlarının hoşuna gidebilecek kısımlarını cımbızlayabiliyor.”

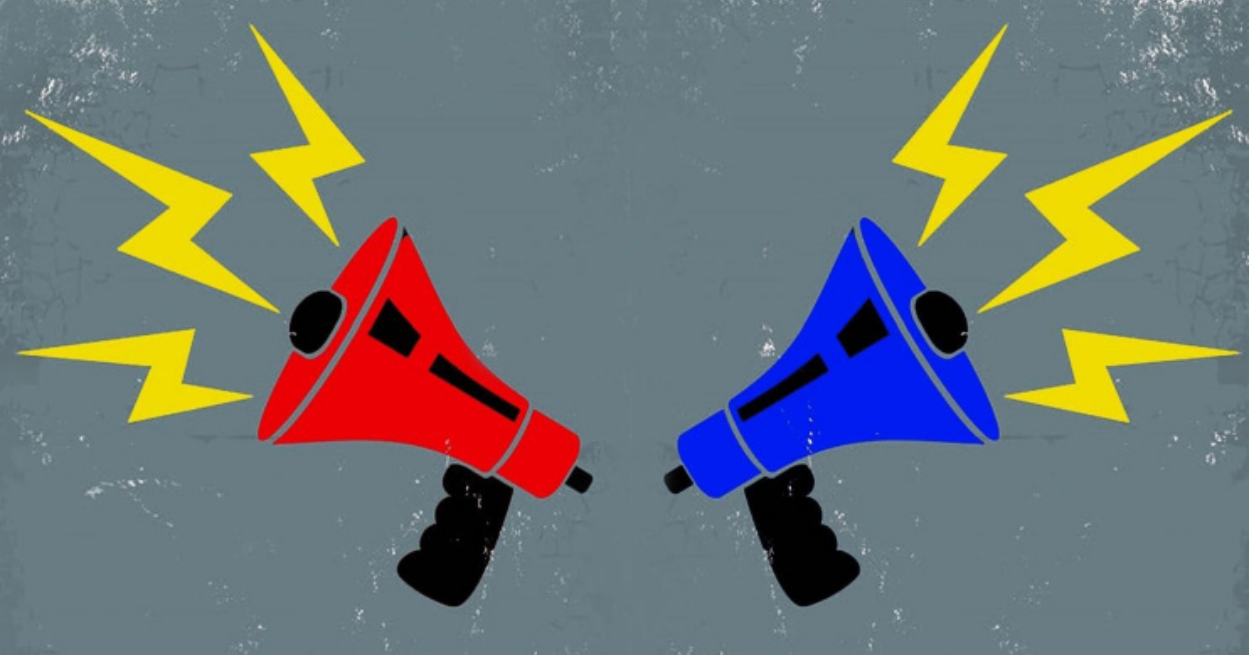
Medya ve siyasetin öncülüğünü yaptığı kutuplaştırıcı söylem, özellikle toplum içinde yaşanan mağduriyetler ile hayat buluyor. Toplumun hemen her kesimi (İslamcısı, Kürdü, Solcusu vb.) birtakım mağduriyetler yaşadığı ve yaşamaya devam ediyor. Bir kesimin bu mağduriyetler üzerinden kendisine üstünlük atfetmesi ve öteki ile beraber yaşamak istememesi, hatta ötekinin ülkeyi terk etmesini istemesi gibi söylemleri çok sık duyar olduk. Örnek verecek olursak, kendisine “Gezici” diyenler

kendilerini ‘daha zeki’, ‘aydın’ görürken, onlara “çapulcu” diyenler de kendilerini ‘daha düzgün’, ‘vatanperver’ görüyor. Kendisini üstün gören, giderek karşısındakini insan gibi görmemeye başlayabiliyor. Dolayısıyla iş şiddet uygulamaya vardığında, şiddet uygulayan, şiddet uyguladığı kişiyi zaten insan olarak görmüyor. Sonuç olarak yaşanan mağduriyetler ve peşinden gelen intikam duygusu toplum içinde çok çeşitli mikro milliyetçiliklere dönüşüyor.

Merhum Aliya İzzetbegoviç’in toplum olarak yaşadıkları toplu katliamlara ve mağduriyetlere rağmen tam da bu noktada Müslümanca duruşu ve söylemi her kesim için ibretliktir: “Hiç kimse intikam peşinde koşmamalı, sadece

adaleti aramalıdır. Çünkü intikam sonu olmayan kötülüklerin de kapısını açar. Geçmiş unutmayın ama onunla da yaşamayın.”

Müslümanlar için “toplum düzeni” denildiğinde ilk akla gelen kavram “ahlak”tır. İslam’ın toplum düzeni “ahlak altyapısı” üzerine oturur. Siyaset/hukuk/ekonomi/kültürel tüm sistem Kur’an ve Sünnet kaynaklı bir ahlak temelini üzerine inşa edilir. Batıl zihniyetin hükmü altına giren her siyasal düşünce ise kutuplaşmayı ana besin kaynağı olarak benimser. Ahlak dışılığın önemsenmemesi siyasal alanda mutlak sonuç elde etme ile birleştiğinde ortak iyi devre dışı kalmış olur.

Bu durum reel politiğe teslim olmanın ifadesidir. Hâl-buki asıl olan hak ve adalet üzere siyaset yapmak, kendi menfaatimize olmasa dahi Hakk'ı tutup kaldırmaktır.

Yazımızı İmam Şafî'nin öğrencisi ile diyalogu üzerinden verdiği müthiş ahlak dersi ile sonlandıralım:

İmam Şafî bir konuda talebesi Yunus ile ihtilafa düşer. Talebesi öfkelenir

ve dersi terk ederek evine gider. Akşam olduğunda Yunus'un kapısı çalınır. Yunus kapıyı açtığına hocaları İmam Şafî'yı görür. İmam Şafî talebesi Yunus'a şunları söyler, "Ey Yunus, bizi birleştiren yüzlerce mesele dururken bir mesele mi bizi ayıracak? Ey Yunus, yaptığın ve üzerinden geçtiğin köprüleri yıkma. Bir gün o köprüden geri dönmek gerekebilir. Ey Yunus, hatadan nefret et ama

hataya düşenden nefret etme. Ey Yunus, bütün kalbinle günaha öfkelen ama günahkâra acı, ona merhamet göster. Ey Yunus, sözü eleştir ama sözü söyleyene saygı göster. Ey Yunus, görevimiz hastalığı tedavi etmektir, hastayı yok etmek değil

İLTİCAYI DOĞRU ANLAMAK

MUSAB ALTUNKAYNAK

Arzın sahibi olan Allah'ın adıyla; "Onlardan önce bu yurda yerleşmiş ve gönülden inanmış olanlar, kendilerine göç edip gelenleri severler, onlara verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar; ihtiyaç içinde olsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin bencilliğinden korunmayı başarırsa, işte kurtuluşu erecekler onlardır. [Haşir, 9] Mülteciler; vatandaşı/mensubu oldukları ülkede meydana gelen olaylardan ötürü kendi isteğiyle veya zorla öz yurtlarından çıkmak/çıkarılmak durumunda kalan insanlar için kullanılan bir terimdir. Yani ellerinde olmayan sebeplerden dolayı maruz bırakıldıkları bir merhaleye terfi(!) edilmek/ettirilmektir bir yerde. Devletlerarası hukuk anlayışının bile ancak XIX. Y.Y.'dan sonra "yabancı" statüsünde değerlendirilmeleri ve buldukları ülkelerin henüz bazı yükümlül-

ükler altına girmesi kararına varıldığı bir merhale. Hatta belki de direk bir sonuçtur mültecilik. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Beyanamesi, yabancıya/mülteciye insan olma noktasında çerçeveyi şu şekilde çizmiştir: a) Haklar; hayat, özgürlük, kişi güvenliği hakları, seyahat ve sığınma hakkı b) Yasaklar; kölelik, işkence, insanlık dışı, zulümce, haysiyet kırıcı ceza ve muameleler, keyfi tutuklama, özel yaşantıya, meskuna ve mektuplara müdahale Devletlerin kimi zaman kendi asli unsurlarına bile aksini uyguladıkları ilgili beyannameye ait bu iki madde, aslında lütuf değil, Allah'ın biz kulları için tanıdığı en tabii haktır. Tarihin her kesiminde, bu duruma maruz kalan veya bırakılan bir kavim/ırk/topluluk mutlaka peyda olmuştur. Kimi, adil yöneticilerin olduğu farklı diyarlarda hayatını idame ettirmeye çalışırken

kimi de büyük umutlarla sığındığı ülkelerin sınırlarına dahi varamadan hayata veda etmiş veya vardıkları bu ülkelerde insanlık dışı muamelelere maruz kalarak vicdanların arâfında biçare kalmış ve sefaletin sefasını(!) sürmektedir. Bu durum günümüzde de maalesef böyledir. Yukarıda zikredilen insan hakları evrensel beyanamesi, genelde yayıncısı olan devletlerin hamisi oldukları fertler için tezahür etmekte ve ancak o zaman gündeme gelmektedir. Aslında ulus devlet anlayışına sahip olan –ki günümüzde dünya sistemi ulus devlet anlayışı sahip ülkelere olmaktadır– tüm ülkelerde aynı mevzular yaşanmaktadır. Yani kendi ülkesindeki mültecilerle aynı haklara sahip olmasından veya iyi/kötü aynı muameleyi görmekten bile rahatsız olurken yurttaşlarının farklı ülkelerde yaşadığı haksızlıklara karşı tepki gösterip dile getirmek için

azami çaba sarf etme çelişki-
kisi, maalesef günümüzde
en yaygın durumdur. İnsan
hakları evrensel beyan-
namesinin taraflı kullanıl-
masıyla aynı nitelikteki bu
davranış, adalet anlayışının
zayıflığından kaynaklanmak-
tadır. [Daha detaylı bilgi için
bkz. Kur'an ve Temel Uygula-
malara Göre Mültecinin Temel
Hak ve Özgürlükleri-Yrd.
Doç. Dr. Ahmet YAMAN]

Buraya kadar ki anlatılanlar,
işin beşeri hukukuna dayalı
olan kısımlardı. Biz Müslü-
manları ilgilendiren esas kısım
ise, İslam'ın bizler için belirle-
diği ölçülerdir. Aynı zamanda
bu ölçüler, İslam'ın evrensel-
liğinden dolayı aslında tüm
insanlık için belirlenen ölçü-
lerdir. Ancak kahir ekseriye-
tin kendini Müslüman olarak
tanımladığı toplumumuzda
bile bu ölçülere riayetin za-
yif olmasından dolayı daha
çok Müslüman toplumların
ve özelde bizim toplumumu-
zun mülteciler konusunda
ve dahi kendi aramızdaki tu-

tuamlara değinmek elzemdir.
Yıllardır bünyesinde birçok
yabancı bulunan ülkemizde,
2011 yılında Suriye'de pat-
lak veren iç savaştan ve sınır
komşusu olmamızdan dolayı
sayısı milyona ulaşan özelli-
kle Suriyeli insanlar ülkemize
sığınmıştır. Takdir edilmelidir
ki; bu yüksek sayıdaki göç
oranının farklı kişilikteki iyi/
kötü insanları da içerisinde
barındırması kuvvetle muh-
temeldir. Ancak benzer du-
rum kendi ülke insanımız için
de aynıdır. Yurt dışına gidip
de o ülkenin kurallarına aykırı
hareket eden (en basitinden
trafik kuralları) vatandaşları-
mızın sayısı azımsanmayaca-
k kadar fazladır. Biz Müslü-
manların ölçüsü; her konuda
olduğu gibi bu konuda da
dinimizin bizlere emrettiği
veya öğütlediği ölçülere
göre davranmaktır. Zira
Peygamber (a.s.m.) ve
bir kısım ashabının
da bir aralar mu-
hacir konumunda
olduğunu unut-
mamak gerekir.

Cahiliye devrinde Peygamber
(a.s.m.) ve ashabına ya-
pılan işkence ve baskılar had
safhaya ulaşmış, bunun üzeri-
ne Peygamber (a.s.m.) bir
kısım ashabını o devrin adil
hükümdarı Necaşi'nin ülke-
si olan Habeşistan'a hicret
etmesini öğütlemiş, kendisi
de Medine'ye hicret etmiş-
tir. Özellikle Medine halkının
o kutlu Peygamber'i (a.s.m.)
bağrına basmış, muhacirler
ile ev sahipleri (ensar) Pey-
gamber tarafından kardeş
ilan edilmiş ve İslam dev-
letinin temelleri bu şehirde
atılmıştır. Burada dikkat edil-
mesi gereken husus, mülteci
konumunda olmasına rağ-
men Peygamber (a.s.m.)'nin
kanun koyucu olmasıdır. Zira
kanunlar İslam'ın emrettiği

kanunlardır. Hicretten sonra Peygamber (a.s.m.)'in Medine'de Müslüman veya gayri Müslim kavimler arasında tesis ettiği adil yaşam düzeni, hepimiz için aslında en büyük örnektir. Örnek verecek olursak; o dönemin Medine'sinde Müslüman'lar ticari anlamda sıkıntı içerisinde idiler. Ekonomi, tamamen Yahudi kavmin elinde olmakla beraber sistem tamamen onların kazanması üzerine kurulu idi. Peygamber (a.s.m.) önderliğinde İslam egemen olmaya başlayınca bu durum tamamen ortadan kaldırılarak Müslümanlar için ayrı bir çarşı yapılmış, usulsüzlükler ortadan kalkmış ve ticaret için adil bir düzen getirilmiştir. [Daha detaylı bilgi için bkz. Asrı Saadette Ticaret ve Tüccar Sahabiler-M.Emin YILDIRIM].

İltica durumu, bazı durumlar için ayetlerle emir niteliğinde de beyan edilmiştir. "Kendilerine yazık eden kimselere melekler, canlarını alırken: 'Ne işte idiniz' dediler. Bunlar: 'Biz yeryüzünde çaresizdik' diye cevap verdiler. Melekler de: 'Allah'ın barınağı geniş değil miydi? Hicret etseydiniz ya!' dediler. İşte onların barınağı cehennemdir. Orası ne kötü bir gidiş yeridir."; "Erkekler, kadınlar ve çocuklardan (gerçekten) aciz olup hiçbir çareye gücü yetmeyenler, hiçbir yol bulamayanlar müstesnadır.[Nisa 97-98] ayet-i

kerimesi, zorunlu durumlarda hicreti emrecek kadar önemli bir konu saymıştır.

Tüm bunlar bizler için birer ibret vesilesi ve öğüt iken, günümüz dünyasında mültecilerin yaşadıkları dramlar her gün önümüze çıkmaya devam etmektedir. Çok değil; daha geçtiğimiz yıl Adana Büyükşehir Belediyesi, ülkemizde mülteci konumunda olan Suriyeli'lere ait iş yerlerinin tabelalarını söktürerek belki de kendince büyük bir mücadele örneği(!) göstermişti. Belki de Burger King, Mc Donalds veya Coca Cola gibi markaların isimlerini o kadar içselleştirmişti ki, onların yabancı isimler olduğunu görememişti bile. Yine geçtiğimiz yıllarda Gaziantep'te yine Suriyeli bir mülteci aileye kiraya verdiği evin kirasını durduk yere arttırdıktan sonra ret cevabı alan ev sahibi daha ahlaksız bir teklifte bulunmuş ve kirada oturan Suriyeli tarafından bıçaklanmış, olay üzerine Gaziantep halkı sokağa dökülerek karşılıklarına çıkan her Suriyeli'ye saldırmıştı. Bugün İstanbul'da daha çok geçimini saat satarak veya tabiri caiz ise ayak işleri yaparak sağlayan Afrika kökenli mültecilerin yaşadıkları evler ve onlara reva görülen kiralar, insanın içini burkacak cinstendir. Yabancılar tarafından daha çok turistik mekan olarak bilinen Sultan Ahmet Camii'nin ci-

varında adres soran veya ticari taksi kullanmak isteyen turistlere uygulanan dolandırıcılık yöntemleri herkesin diline pelesenk olacak kadar yaygındır. Bunlar sadece kökeni başka ülkeye dayanan insanların yaşadıkları. Ülkemizdeki durumlara bakacak olursak; Boğaziçi Köprüsü veya Galata Köprüsü kim bilir kaç insanımıza kaç kere satılmıştır. Doğudan batıya veya batıdan doğuya giden insanlarımız birbirlerine ev kirasında nasıl kazıklar atmıştır, nasıl fahiş fiyatlarla alışverişler yapılmıştır kim bilir? Belki sadece kadın diye kaç insanımız istismar edilmiş veya sömürülmüş ve sömürülmeye devam etmektedir? Belki cahil diye kaç insanın duyguları sömürülmüş ve çaresizce kendi haline terk edilmiştir. Tüm bunlar; adalet kavramından, daha önemlisi İslam'ın bize emrettiği adalet kavramından uzaklaşmaktan kaynaklanmaktadır. Aksinin iddia edilmesi, günümüz Müslüman ülkelerine bakılarak değil, Peygamber (a.s.m.)'in kurmaya çalıştığı ve dahi kurduğu adalet anlayışına bakılarak kolaylıkla çürütülebilir.

Peki mülteci veya yabancı sorunlarının yaşanmaması için Peygamber (a.s.m.)'in aldığı önlemler olmamış mıdır? Elbette olmuştur. Devletler arası hukuk anlayışının ve ülkesine bağlı insanlarımızın

bundan bihaber olması ihtimalini varsayarak dile getirmek gerekirse; her iltica talebinin her iltica talebinin bağlayıcı olmadığını, idarenin bu konuda belli kısıtlamalar getirebileceğini ifade etmeliyiz. Bu sebeplerin bir kısmı konjonktürel olabilirken bir kısmı da sığınmacının kimliğiyle ilgili olabilir. Hicretin hemen akabinde hazırlanan Medine Sahifesi'ndeki bazı maddeler böyle bir kısıtlamayı haklı göstermektedir. Muhterem alim Muhammed Hamidullah Beyefendi'nin sıralamasıyla Sahife'nin 20. Maddesi "Hiçbir müşrik, bir Kureyşli'nin mal ve canını himayesi altına alamaz ve hiçbir mümine bu hususta engel olamaz." derken, 22. maddesi şu hükmü koymuştur: "Bu Sahife'nin muhteviyatını kabul eden, Allah'a ve ahiret gününe inanan bir müminin, bir katile yardım etmesi ve ona sığınacak bir yer temin etmesi helal değildir. Ona yardım eden ve sığınacak bir yer gösteren kişi, kıyamet gününde Allah'ın lanet ve gazabına uğrayacaktır ki, o zaman artık kendisinden ne bir fidyeye ne de bir taviz alınacaktır." [Hamidullah Muhammed, Mec-

muatu'l-Vesaiki's-Siyasiyye (Beyrut 1407- 1987), Vesika No: 1; Hamidullah. İslam Peygamberi, çev. Salih TUĞ, İstanbul 1990]. Nitekim modern pozitif düzenlemelerde de bu yönde bazı kayıtlamalar getirilmiştir. [Seviğ, Devletler Hukuku, s. 268-269.] Yukarıda bahsedilen tüm sorunların kökeni -gerek cinsiyet, gerek ırk kaynaklı olsun- kavmiyetçiliğe dayanmaktadır. Peygamber (a.s.m.)'in veda hutbesinde ve Allah'ın (c.c.) Kur'an'da [Hucurat, 49] üstünlüğün ırkta veya kavimde değil, takvada olduğu uyarılarına rağmen insanoğlu çoğu zaman bu uyarıları unutmaktadır. Oysaki her dua aslında bir iltica/sığınma değil midir? Her bela ve musibette feraha iltica etmek için göğe yükselen ellerimiz değil midir? Öldükten sonra dünyada

biriktirdiklerimiz cennet sınırından geçmemize yetmezse eğer, mülteci olmak için tüm şartlar zorlanmayacak mı?

"Böylece Biz seni, kendisinden önce nice ümmetler gelip geçmiş olan bir ümmete (elçi olarak) gönderdik; sana vahyettiklerimizi onlara okuyasın diye. Oysa onlar Rahman'a nankörlük ediyorlar. De ki: "O, benim Rabbimdir, O'ndan başka İlah yoktur. Ben O'na tevekkül ettim ve son dönüş O'nadır." [Ra'd Suresi, 30]

Cennette -hiç değilse- mülteci olmamız duasıyla...

BEN VE ÖTEKİ KISKACINDAKİ İNSANIN HAL-İ PÜRMEALİ

HABİL AKSOY

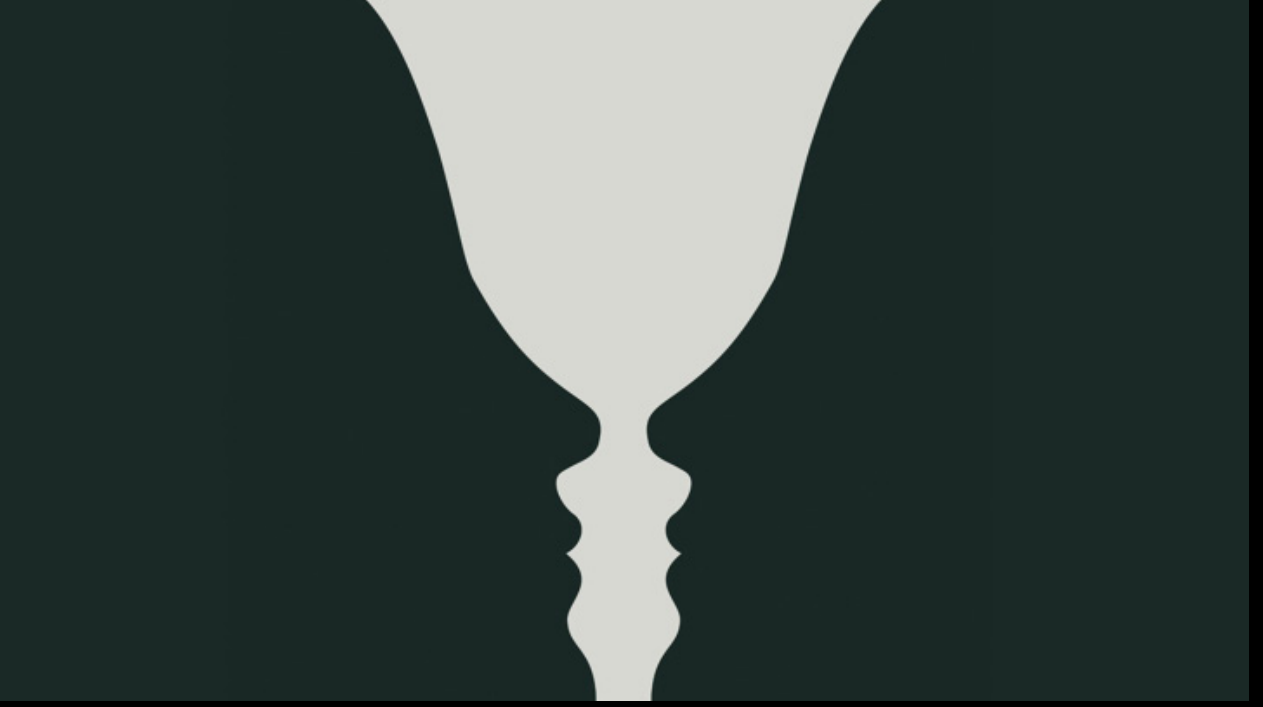
Müslüman bireyler olarak düşünme ameliyemizin hangi temele dayandığının ve dahi hangi saiklerle sürdürüldüğünün tahlilini doğru ve isabetli bir şekilde yapmamız ciddi bir önem arz ediyor. Zira eğer bunun tahlilini doğru yapamazsak yol da önümüzde çıkacak badireleri de doğru yöntemlerle atlatamayız.

Bu itibarla bu yazımızda bizden olmayana yönelik tutumuzun da nasıl şekillendiğini ve şekillenmesi gerektiğini mercek altına almaya çalışacağız. Kavramlarımızın inşa edilmiş biçimini genel itibarıyla

ötekine karşı olan duruş belirliyor. Mesela her birimizin zihin dünyasında bir "Batı" algısı vardır, ve batı dendiği vakit zihin dünyamızda yer alan tarihsel hakikatler gün yüzüne çıkarak bize bir duruş kazandırıyor. Tarihte Haçlı ve Moğol istilaları olarak karşımıza çıkan Batı bugün de İslam dünyasına bıraktığı kan ve gözyaşı mirasıyla karşımıza çıkıyor. Dolayısıyla tüm bunlar Müslümanların zihninde bir Batı prototipi oluşturuyor. Aynı şekilde Batılı bir zihin içinde Doğulu dendiği vakit tarihi kodlar gün yüzüne çıkarak bir tanım ortaya

konulabiliyor ancak.

Bu girişten sonra konumuzun da dönecek olursak, maalesef son yıllarda ülkemizde ve dahi dünya sathında ırkçı eğilimlerin ciddi bir ivme kazandığını tedirginlikle müşahade ediyoruz. Hassaten Ortadoğu'da devam eden Arap Baharı sürecinde yaşanan iç savaşlar neticesinde bölge halklarının mülteci pozisyonuna düşmesiyle beraber ırkçı söylemler ve eylemler her zamankinden daha çok prim yapar hale geldi. Son olarak Yeni Zelanda'da iki camiye eş zamanlı olarak

düzenlenen terör saldırılarında 50 Müslüman'ın hayatını kaybettiğini biliyoruz. Bu saldırılarda dikkatimizi çeken şey, saldırganların kullandığı silahlarda tarihsel vakıların işlenmiş olmasıdır. Bu da bize gösteriyor ki Hak ve Batıl arasında asırlardır süregelen mücadele Batılı zihinlerde canlılığını gün gibi koruyor. Yine bu ve benzeri saldırılar "ötekine" karşı nasıl bir tavır içerisinde olmamız gerekiyor? sorusunu tekrar ve tekrar sormamızı icbar kılıyor. Ülkemizde de özellikle son süreçte yaşanan ekonomik çalkalanmalar nedeniyle Suriyeli mültecilere yönelik tutumunda daha da sertleşmeye başladığı izleniyor, zira yaşanan ekonomik krizin

müsebbiplerinden biri olarak Suriyeli mülteciler gösterilmeye çalışılıyor. Hatırlayacak olursak yerel seçimlerden evvel yürütülen çalışmalarda bir belediye başkanı adayının başkan olması halinde Suriyeli mültecileri söz konusu ilçeden göndereceğini vaat etmişti. Eğer mültecilerin yaşadığı onca sıkıntı ve cefa bir kenara itilerek seçim malzemesi haline getirilmeye çalışılıyorsa burada yanlış giden bir şeyler var demektir.

İrkçı söylemler üzerinden ötekine yönelik sahnelenen tutumun nasıl olduğu yazımızın bir cihetiymiş, diğer yandaysa bizden olmayan düşünme ameliyesine yönelik tutumlarımızı ele alacağız. Maalesef son birkaç yıldır

özellikle seçim süreçlerinin de sıklıkla beraber ülkemizde ciddi anlamda ayırıştırıcı/kutuplaştırıcı bir söylemin hakim hale geldiği acı bir gerçek olarak karşımızda duruyor. Toplum olarak her geçen gün kendisinden olmayan ırkı/düşünceyi yok sayan bir pozisyona evriliyoruz. Hatırlayalım son olarak CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'na bir şehit cenazesinde düzenlenen linç girişimini. Son da söylenmesi gerekeni başta söyleyelim, Kemal Kılıçdaroğlu'nu veya herhangi birini söylemleri/siyaset şekli vs. nedeniyle usulü çerçevesinde sonuna kadar eleştirebiliriz, lakin bir düşünceye karşı mücadelenin yolu düşüneni yok etmek

değildir. Aksine düşünceye karşı mücadelemizi yine düşünme zemininde yürütürsek olumlu neticeler alabiliriz. Bunun bir örneğini biz FETÖ ile mücadele çerçevesinde de gördük maalesef. Zannedildi ki FETÖ ile mücadele de “yok et” yöntemi sonuç verir. Aksine bugün yok ettiğimizi zannettiğimiz yapı/lar yarın daha da güçlenerek karşımıza çıkabilir. Tarihi bir gerçekliktir ki baskı yöntemleri her zaman ters bir tepkiyle karşılaşmıştır. Ülkemizdeki siyasi hava nedeniyle yerleşen kutuplaşmacı tavır insani ilişkilerimize de ciddi anlamda sirayet etmeye başladı. Bunu en yakın arkadaşlarımızla ve dahi ailelerimizle münasebetimizde müşahede edebiliriz. Olası herhangi bir konuda ihtilafa düşen arkadaşlar veya aileler en kolay haliyle o düşünceyi yok etme eğilimi göstererek işin içerisinden çıkmayı yeğliyor. Bir gerçek ki bu ve bunun gibi tavır ve tutumlar sorunu çözmek yerine sorunu daha da köklü bir hale getiri-

yor.

Peki tüm bunlardan sonra hem ırkçılık bağlamında hem de bizden olmayan düşünce bağlamında biz Müslümanlar nasıl bir tutum sergilemeliyiz?

Evveleminde şunu ifade etmeliyiz ki, biraz olsun Türkiye’de veya dünyanın başka bir yerinde yaşayan mültecilerin yerine koymaya çalışalım kendimizi. Doğduğunuz/büyüdüğünüz topraklar işgal edilmiş, bütün yerleşik düzeninizi geride bırakıp hiç bilmediğiniz/dilini dahi konuşamadığınız bir ülkeye göç ediyorsunuz, gerideyse belki aileniz, belki can dostlarınız, belki satın almak için yıllarca çalıştığınız eviniz... İşte böyle bir vasatta şükrettiğiniz tek şey, canınızı kurtarmış olmanız... Tüm bunları bir kenara bırakarak kalbimiz taş kesilmiş bir halde yaklaşamayız herhangi bir mülteciye. Buna ne Allah razı gelir ne de kul...

Öte yandan kabul etmediğimiz bir düşünceye karşı yine kendi düşüncelerimizi güçlendi-

rerek karşı durabiliriz. Lakin bunu yaparken de şunu atlamayız, ne olursa olsun bir başkası bizim düşündüğümüz gibi düşünmek zorunda değildir. Eğer üzerinde ihtilafa düşülen husus hak ve batıl gibi kesin/keskin bir ayırım değilse o vakit izin verelim insanlar da kendi düşüncelerini ortaya koyabilsinler ve dahi bunu savunabilsinler. Bu bağlamda esas olan anlayış içerisinde hareket etmek olmalıdır. Zira yaşadığımız şu çağ da biz Müslümanların ihtiyacı olan şey ayrılmak/ kutuplaşmak değil inadına ittifak noktalarımızı ön plana çıkarmaktır. Bu itibarla biz mazlumun dini sorulmaz şiarından hareketle adı/sanı ne olursa olsun öteki olanı evvela kardeş bilerek muhatap oluruz onunla.

Ezcümlle; birbirimize karşı anlayışın, muhabbetin ve şefkatin hakim olduğu bir dünya mümkündür efendim, yeter ki isteyelim...

AYNADAKİ BEN VE SİNEK

YASİR AKSA

Düşüncenin en derininde durup odanızdan “büyük resme” doğru baktığınızda ilk dikkatinizi ne çekecek? Benimkini şu vızıldayan sinek çekmişti. Varlık zincirinin halkalarını tamamen göremediğimden olsa gerek, sinek var olmasa da bir şey kaçırmayacağımızı düşünmüştü ilk. Fuzuliyat âleminde gibi geldi bana ilk bakışta. Sonra kendime baktım ve insan olarak ne işe yarayıp yaramadığımızdan tam emin olamadığımı anladım bir süreliğine. Neticede evrende esamesi dahi okunmayacak bir gezegenin içinde çok kısa ömrü olan bir yaratık değil miydik hepimiz! Ne de olsa, ne tür başarıları elde edersek edelim, kaçınılmaz bir şekilde ölümle yüzleşiyoruz yine hepimiz. Final sahnesi değişse de son hep aynı... Örneğin benim neyim önemli olabilir ki? Böyle bir ikileme baktım durdum aynaya bir süreliğine. Ama sanırım anladım asıl olanı! Anlatayım...

Fakat bu yazı ayna karşısında

okunmalı, bir yüzleşme olmalı “Benlik ve Bencillik” karşılaşmalı. Israr ediyorum dinleyin, o zaman ben kendimi, evreni ve asıl olanı tarif edebilmem gerekir ki şu aklımdaki büyük resim tamamlansın!

Atışmaya girmeme gerek yok; kendi kendimeyim daima. Aynadaki yüzüme bakıp, “İşte tüm yansıman, nerde senin kodlanmış yazılımın, nerede senin donanımın?” diye soruyorum gördüğüm. Aynada kendi özelliklerimi seçince bir ben olduğum, benliğimin belirginleştiğini anlıyorum, her şey apaçık ortada; başkasına benzemeyen karakterde, hatta vızıldayan sinekten çok başka özelliklerde. Püf noktası kişiselleştir butonu, o hariç senlik bir şey yok...

Sahi, bu düşündüklerim yeter mi bana? Karbondan gelip karbona dönüşeceğimi ben anlıyorum da, ya sinek ne durumda? Hatta kentler dolusu benim gibi, ormanlar dolusu ağaç gibi, göçmen kuşlar

dahil, bu dünyanın tümünden karbona dönüşeceğini, yani özündeki elementer sisteme geçeceğini sorsak diyorum... Bu gezegen de bir yazılıma, kodlama sistemine ve iletişim ağına sahip mi, yeni öğrendiğimiz lakırdılar gibi.

Mesela kağıda yazılı sınırlara para demeyi, sonra sisteme dahil olanların, çalışanların ve tüketenlerin o paraya tapınmayı sağlayacak politikaları planlamayı, paradan para üretmede mahir olmayı, buna insani demeyi, sonra tüm sistemin gücünü ele geçirip kral olmayı bilmeyi, yaşama dönük zamanın kurallarını koymayı, gel, git, otur, kalk, bu makbul, bu değil, bunu al, bunu tak, bunu seç demeyi, gerekirse zindanları tarif etmeyi, hukukçu tutmayı mecbur etmeyi, çalışmaktan bitap düşürüp tatil köylerini ödül olarak vermeyi, arada bir hap yutturmamayı...

Gücü elinde tutanın etrafındaki farklı renkten yakaları olan kostümleri giymiş sa-

sayısız parlak bakışlı kesimlere bir soru bu?

Eğer modern yani en son model insandan doğanlardan bugüne kadar ölenleri saymış olsaydık, belki bir katrilyon doğup ölmüştür demek mümkün, karbona dönüşmüş, hani o toprak da, su da, yazı yazan mürekkep de, hatta şu aynanın kökeni de karbon ya, bunu söyleyecektik. Her biri "ben" dedi ve gitti. Ne işe yaradı peki?

Benim asıl bildiğim, bütün kodları yazanım, mananın mutlak hakimi ve dolayısıyla tümel bilginin de sahibi, bilincin de... Görülmeyen ama her yerde olan, boşluksuz her yerde ortamı dolduran, bana kendimden daha yakın olan... Bütün sıfatlar ve isimler dendiye eğer, bilgi kalıpları halindeki kural veren, sonra onları tekrar dizen... Sürekli öğrenen yüce bir bilinç evreni daha... Her şey yaşamla ilgili, evrende, hatta şu kentte bile. Katrilyonlarca canlının deneyiminin yok olmadığını düşünüyorum, bilginin sahibi olan bunlarla genişliyor ve bunlara hükmediyor. Bilinç yükü dolu bir güçten bahsediyorum, elle tutulmayan elbette ama var olduğunu hissediyorum, zira DNA kodum artık okunabiliyor, az da olsa, bu bile yeter bana, düşünebilmem için. Tüm

yapı taşlarına enerji yükleyen, buna yazılım ekleyen, DNA'mı meydana getirip kodlayan, bunlarla bütün olduğumu, aldığı nefesten, yerçekimine varana dek her şeyde kural olduğunu bildiğim, daha bilmediğim de malumum, böyle bir durumu açıklayabilmenin zorluğu bir yana, apaçık huzur verici. İyi ki bakıyorum bu aynaya!

İnsan inanır, inanmamaya bile! Çeşitli inançlar ve tarifler olabilir. Bak çekirdekdeki müyonlara, bozonlara, nötrinolara! Bütün bunlar bizden önce vardı, biz olduk, varlığını ve özelliklerini öğrendik, sonra isimlerini koyduk, tıpkı doğduğumuzda bize verilen isim gibi; insanoğlu isim verme yeteneğiyle özel! Bilgi atmosferi içinde doğmak ve sahiplenmek... Olanın farkına varmak; iradeyle tercihle öğrenilen bilgiyi kullanmak, seçmek, taraf olmak... İnsan aynaya bakınca bunları görebiliyor, sineğinkinden emin değil; fakat araştırıyor, meraklı, öğreniyor, bilgisini geliştiriyor, bilgi kümelerini katlıyor...

Her şeyi kapsayan, her şeye nüfuz eden, sürekli ve her yerde var olan, yok olmayan... Öyleyse ben de bilimle alakalıyım. İnsanın öğrendikleriyle bir şeyler yaratması ne kadar da güzel! Yaratmak değil ama

had bilmek mesele..! Had bilen için bir sorun yok bu yaşamda. Mesele böyle bir kurgunun gerçekliğine inan veya inanma, katıl veya katılma; ama zaten her şey devam ediyor kendi seyirinde. Ölçü ve tartıda var sonunda. Yaşanmışlıklar büyük bir bellekte; istersen kitap veya defter de buna.

Odadaki sineği unutmayın asla, onunda bir yaşam felsefesi bir dünya görüşü var:

Bazıları benliğin şuuruyla, bazıları ise bencillik azgınlığıyla hareket eder. Bencilliğin azgınlığıyla dolu olanlar kendilerini bir tür kral yerine koyuyor. Bir grup var, krala dair isimlendirilen... Kendi ilmini sadece kendi grubunun geleceği için kullanmanın planlaması içinde; bencil, empati yapmaktan yoksun, kavramları kendine göre yorumluyor, konan değerleri kendine dönük geliştiriyor, kullandığı ve savunduğu bilgide duygu yok bu gruba mensup olanlarda. İnanmak veya inanmamak değil sorun, ahlaklı olmak veya olmamak da değil, ya sorun nerede? Bu grup kendi kültürünü yaratmış, bu dünyada, kendi devrinde, geri kalanları kullanıyor kendince. "Bu kadar insana gerek yok, arada bir nüfusu (nefisleri) azaltmak gerekir, bunun kararını ben vereyim," diyor sıkışınca. "Yarın kendi rızanıza göre değil de, benim koyduğum

kurallarla belirlenmiş bir yaşam kurgusunda olacaksınız” diyor fütursuzca. “Bütün bunlar için ben önder olayım, kazanayım, gerekirse senden istifade edeyim, sömüreyim, sinek gibi kan emeyim, aramızdaki uçurumları giderek açayım; senden daha akıllı, güçlü, şanslı veya özel yaratılmış seçkin insanım ne de olsa; sen aslında kan torbasısın, emilecek yedek enerji deposusun, bir bu işe yararsın; senden çok varsa düşünürüm; böyle bir durumda var olsan da olur olmasan da, eşit değiliz zaten; sen benim var olmam için yaratıldın...” diyor, şuna bir bakar mı-

sın? “Ben de bir tür yaratanım, asıl olan benim, mensubu olduğum grubun neslini düşünmem çok doğal, sizinki bir yere kadar olsun, sonra kader ağlarını örsün,” diyor... Eğer ki kötülüğü tarif etmeye kalksak, bunları söyleriz.

Büyük resme bakınca durum böyle işte... Hiç de karmaşık değil, sonra bunda inkar edilecek bir şey de yok. İnkâr edilmesi gereken ne, biliyor musunuz? Yalandan yazılmışlar..! Ne sineği inkar ederim ne kendimi; ne akli inkar ederim ne henüz göremediğimi; ne kötülüğü ve bencili inkar ederim ne de şu gariban

beni! Bir savaş mı olacak? Olur ise kazanan belli; sonunda doğru yoldaki kazanır elbette.

Bilmek sorumluluktur. Farkına varmak huzur verici. Böyle düşünüyorum aynaya bakınca. Belli ki, sırrına erdim bu asıl olanın. Şimdiki soru belli; hangi irade daha yerinde, hangisinden uzak durmak gerekir ve neden? Benim seçimlerim ne olmalı? Kendi hesabımı vermeliyim önce, kendi kendime, sonra toplam bilginin sahibine...

FIRTINADA AYAKTA KALABİLMEK

SÜMEYYE KAYAR

Her birimiz Allah'a iman ediyoruz. Ve bununla birlikte ona olan imanımız testten geçiyor. Bu inanç sadece tek bir Allah'a inanma ve ibadet değil. Aslında Allah ile aramızda olan derin ve samimi bağla ilgili. Öyle ki bu bağ ve ilişki bizi testlerde ayakta tutacak en önemli güç.

Günlük hayattaki ilişkilerimize bakacak olursak bazı ilişkiler pamuk ipliğine bağlı olup güçlü değildirler. Bazen aynı soyadı paylaştığımız in-

sanlarla bile mesafeli bir ilişki yürütürüz. Hayatta olduklarımızı biliriz, ara sıra görüşüp bunu tekid ederiz ama bunun dışında hiçbir fiili ilişkimiz yoktur. Akriba olmamız dahi samimi olduğumuz anlamına gelmez. Bir de her gün etkileşim içinde olduğumuz ilişkiler vardır. Günlük olarak düşünce şeklimize ve duygularımıza etki ederler. Bunlar çok güçlü ve samimi ilişkilerdir. Tabiri caizse Allah ile olan ilişkimizi de buna benzetebiliriz.

Hepimizin Allah ile bir ilişkisi var, O'na inanıyoruz, kulluğu ona has kılıyoruz. Ama bızlarımız için bu sadece bir düşünce şeklidir. Arka planda yer alır. Namaz kılıp bir bağlantımız olmasa da Allah'ın var olduğunu biliriz ve inanırız. Ve bazen namaz kılsak da, düzgün bir bağlantımız olsa da bu bağlantının ne anlama geldiğini bilemeyebiliriz. Olması gerekense bilinçli, çok yakın, derin ve samimi bir ünsiyet.

Bu bağların en önemlisiyse herkesin bildiği gibi namaz. Namazdayken Allah'la direk bir iletişime geçeriz. Her gün ve günde beş defa. Sürekli bir irtibat halindeyizdir. Kelimenin tam anlamıyla 'Salah' kelimesi de 'Sila' kökünden gelir. Bağ, ilişki anlamındadır. Eğer doğru bir şekilde onunla iletişime geçebilirsek yaşamımızın en merkezine O'nu almış oluruz. İşte böyle güçlü bir bağ bize ne getirir ne götürür örneklerle anlamaya çalışalım.

Allah insanı zorluk içinde ve ağır bir yükte yaratmıştır. "Şüphesiz biz insanı meşakkat içinde yarattık." (Beled 4) Bu gerçekten yorucu bir güçlük. Duygusal olarak, fiziksel olarak, belki sağlıksal belki de maddi açıdan sıkıntı yaşayabiliriz. Hiçbir sıkıntımız olmasa bile insanlar bizim için sıkıntı haline gelebilir. Çünkü hayat bu, Allah tarafından zor kılındı. Aklımıza hemen rahat ve zahmetsizce hayat sürenler gelecek. Diyeceğiz ki

onların hayatı benimkinden zor olamaz. Ama bize verilmeyen hangi zorlukların onlara verildiğini bilemeyiz.

Firavun'a bakalım. Bir krallığı ve imparatorluğu vardı. Zamanın en güçlü ordusuna sahipti. Belki de bizim sahip olmak isteyeceğimiz her şeye sahipti. Zenginlik, güç, statü... o tüm bunlara sahipken iman edenlerin hiçbir şeyi yoktu. Firavun'un bu duruma rağmen Allah onun korku içinde yaşadığını söyler. "Firavun'a , Haman'a ve askerlerine başlarına gelmesinden korktukları şeyi gösterelim" (Kasas 6) Geceleri kabus görüyorlardı, huzur bulamıyorlardı. Bazen insanlar maddesel şeylere sahiptir ama huzurları yoktur. Belki fiziksel olarak sağlıklıydılar ama duygusal sağlıkları yerinde değildir. İman etseler de etmeseler de bu böyle.

Tabii ki iman etmemiz problemlerimizin olmayacağı anlamına gelmiyor. İman ediyorum

öyleyse hiç üzülmeceğim diyemeyiz. En yakın örnek Hz. Muhammed(sav)'i biliyoruz. Eşi Hz.Hatice'nin ölümüyle sürekli bir üzüntü halindeydi. Senelerce. Eğer imanımızın amacı problemlerimizi yok etmek olsaydı Hz. Muhammed(sav) ve diğer peygamberleri en zahmetsiz hayatı yaşarlarken görürdük. Ve aynı zamanda biliyoruz ki Allah Hz.Adem'den dünyaya son ayak basacak insana kadar insanın en ağır yükünün korku ve keder olduğunu bildiriyor. "Kim benim doğru yoluma uyarsa onlar için korku yoktur onlar üzülmeceklerdir de." Yani dünyayı bir fırtınanın ortası kabul edersek, tabii ki sarsılacağız, belki ıslanacağız ama imanımız bize bu fırtınadan kurtulma gücünü verecek. Seni denizin ortasından alıp kurtarmayacak ama sana bu azmi ve güveni verecek.

İmanın bize ne kattığı konusunda Hz.Musa kıssasından örnek

vermek istiyorum. Aşırı korku ve üzüntü dolu bir durum Hz.Musa'nın annesinin durumu. Erkek çocuğu doğurduğu andan itibaren askerlerin kapısını kırıp bebeğini gözü önünde öldüreceğini biliyordu. Bir anne için bebeğinin öldürüleceği düşüncesi akıl almaz bir şey. Ve Allah'ın onun içine koyduğu düşünce bebeğini denize atması. Bakın hafifçe koymak bile değil. Ayette geçen fiil atmak. Ve bir sepeti denize atarsanız muhtemelen batar, dalgalar onu ters çevirir. Sepet yüzecek diye bir kaide yoktur. Günümüzde bir anne düşünelim. Çocuğunu derin değil, sıg bir havuzun 10 cm kenarında görse çılgına döner. Her şeyi bırakıp kalbi çarpar şekilde çocuğunu yakalar. Bırakın havuzu, bebeğini küvette yıkama düşüncesi bile anneyi endişelendirir. Ama Hz.Musa'nın annesine bakalım, yeni doğmuş, henüz emekleyemeyen bebeğini denize atmak zorunda. Bir de bu korkuyu düşünün. Ve bunu yaptığında arkasından bile bakamadı. Bebeği denizde sürüklenirken ona göz ucuyla bile bakamadı. Çünkü bunu yapması askerlerin bebeğini bulup öldürmesine sebep olacaktı. Sepet sürükleniyordu ve bebeğine ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kahredici bir korku ve üzüntü yaşıyordu. Bu iki duygu çok güçlüdür. Bir insanı delirtmeye yetebilir. Ama aynı zamanda Allah bu duygularla baş edebilme gücünü de

verebilir.

Bu anne diğer hiçbir anne gibi bunu yapmaya dayanamazdı. Bu yüzden Allah ayetinde "Musa'nın annesinin gönlü bomboş kaldı" diyor. Bomboş kalmıştı. Patlayacaktı. Bebeğimi geri istiyorum diye bağırmanın tam eşiğindeydi. "Şayet inanlardan olması için onun kalbine güç vermeseydik neredeyse onu açıklayacaktı" diyor Allah. Ne öğreniyoruz? Bizler aslında Allah yapabilme gücü verene kadar duygularımızı kontrol etmeye kadir değiliz. Durum değişmedi. Bebek hala denizin ortasında sürükleniyordu. Ama annenin kalbi değişti. Allah tarafından güçlü kılındı. Bebeğinin boğulacağı ihtimali aklından silindi. Ayetteki 'inanlardan olması' demek umutlu olması demek aslında. Bu ayetlerden anlıyoruz ki Allah kalplerimize en güçlü korkuların ve üzüntülerin üstesinden gelebileceğimiz bir güç verecek. Yeter ki bağına sağlam tutanlardan, umutlu olanlardan olalım.

Allah'ın bize katından verdiği; kalbimiz bir arada tutan ve paramparça olmasını engelleyen yapıştırıcıdır. Allah ayetinde "Rabbimiz Allah'tır diyenler" den bahseder. Bu basit bir ifade değil. Rabb beni yöneten, bana hak etmediğim nimetler veren ve vermeye devam edendir. Benim için zorlukları kolaylaştıracak olandır, çökmememe izin vermeyecektir.

Yönetimim onun elindedir... Bunları açıkça söyleyenler, kendi durumlarının kontrolünün başkalarında olmadığını farkındadır. Çoğumuz hayatlarını başkalarının düşünceleri üzerine yaşarken, Rabbim Allah'tır diyenler bunu aldırma- lar. Bu bir özgürlüktür. Allah'la olan bağları onlara güç verir, huzur verir.

" Rabbimiz Allah'tır deyip dosdoğru hayat yaşayanlar, onlara melekler şu müjdeyle inerler: korkmayın, kederlenmeyin. Size vaad olunan cennetle sevinin." (fussilet 30)

Böyle insanlar ölüm anındayken , dünyayı terk ederlerken etrafındaki insanların görmediklerini görürler ve duyarlar. Melekleri ve müjdelerini. Tebrikler, cennete giriyorsunuz, bununla sevinin! Bakın onlar daha mezarda bile değillerken gelir bu müjde. Ve etrafında ağlayan onca insan arasında gülen tek kişi onlar olurlar. Çünkü böyle yaşadılar, fırtınayla başa çıktılar. Ve melekler ekler: "Biz sizin dünyada da ahirette de koruyucu melekleriniz." Daraldığında, bunaldığında Allah'ın senin için gönderdiği bizlerdik. Şeytana karşı sana kalkan oluşturan bizlerdik. Orada kendilerini tanıtacaklar. Siz onlarla ilk defa tanışıyor olacaksınız ama onlar sizi tüm hayatınız boyunca tanıyorlardı...

RAMAZANI KAYBETMEYELİM...

ZEYNEB TÜRKÖ

Hiç şüphesiz, Rabbimizin yaşa-
şamış olduğumuz bu dünya
hayatında, iman ve takva ile
beslenebilmemiz, bununla bir-
likte kalbimize yapışan günah
ve gaflet hastalığından kurtul-
mamız için bizlere bazı ikmal
istasyonları ihsan etmiştir.

Bu istasyonlarda, yeniden
canlanır ve hayatımızı düzen-
leriz.

Bu istasyonları arayan birisi,
onları kolaylıkla bulabilecektir...

Bu ikmal istasyonlarından
bazıları, beş vakit namaz gibi
günlüktür. Bazıları da Cuma
namazı gibi haftalıktır. Bazıları
ise Ramazan ayı gibi yıllıkır.

Akıllı kişi ,Allah'a olan kulluk
yolculuğunda ihtiyacı olan
azığı elde etmeden ,bu değerli
vakitlerin öylece geçip gitme-
sine göz yummaz.

"Siz ne hayır yaparsanız ,Allah
onu bilir. Bir de azık edininiz.
Şüphesiz ki, azığın en hayırlısı,
takvadır." (Bakara, 197.)

Her sene, tek bir defa geçmek-
te olan en önemli istasyonlar-
dan birisi, Ramazan ayıdır. İşte
sayılı günler ,bu şerefli günler
üzerimize hayır ve berekle
parıldayıp, sonra da geçip git-
mektedir.

İçinde bulunduğumuz gaflet
uykusundan uyanıp, bizi bek-
lemekte olan kalıcı yurdumuz
için hazırlanma zamanı gelme-
di mi artık?

Muhakkak biz dünyada bulun-
duğumuz süre içerisinde, ölüm
sonrası için hazırlık yapma fir-
satına sahibiz...

İşte bu fırsatlardan birisi, Ra-
mazan ayı..

"Allah katından ,geri çevril-
mesi imkansız bir gün gelmez-
den önce, Rabbinize icabet
edin. O gün; hiçbiriniz için sığın-
acak bir yer yoktur, inkâr da
edemezsiniz." (Şura, 47.)

Ramazan ayı, bir Müslümanın
kalbini ihya etmesi ve Rabbi
ile bağlarını güçlendirmesi için
birçok araç barındırmaktadır.

Birincisi

Oruç...

Oruç; sadece yemeden içme-
den ve cinsel arzulardan ken-
dini alıkoymakla sınırlı olmayıp
yalandan, gıybetten, iftiradan,
argo konuşmaktan ve kaba
hareketlerden de sakınmak-
tır. Peygamberimiz (s.a.s) bu-
yurdu: "Yalan sözü ve onunla
ameli terk etmeyen kimsenin
yemesini, içmesini terk etme-
sine Allah'ın hiç ihtiyacı yok-
tur."

Genel anlamda haram ve gü-
nahlardan sakınmadan sade-
ce mideyi aç bırakmak hay-
yırdan ve sevaptan mahrum
eder. Dilini tutamayanın, ağzını
yemeden içmeden sakındır-
ması kendisine fayda sağla-
mayacaktır ve en acı tarafı:
"Nice oruç tutanlar vardır ki,
oruçlarından yanlarına kalan
sadece açlık ve susuzluktur."

İkincisi

Kur'an-ı Kerim...

Ramazan ayı, Kur'an ayıdır...

Hiç şüphesiz bu ayda Kur'an
ile meşgul olmak, kalbin ay-
dınlanması, doğru yolu bulma-
sı ve şifa bulmasının en önemli

araçlarından biridir. Müminin Allah ile olan bağı, Kur'an ile olan bağları ölçüsündedir.

Daha önce sayısız defa, manasını düşünüp, tefekkür etmeksizin Kur'an-ı sadece dilimizle okuduk. Bunu yaparken tek bir amacımız vardı, o da okumayı bir an önce bitirmek ve Kur'an-ı hatim etmek... Hatta bazılarımız kaç defa Kur'an-ı hatim ederiz diye yarışıyordu.

Bu yaptıklarımızdan gerçek anlamda ne fayda gördük?

Kalbimizi ortak etmeden okuduğumuz

Kur'an hayatımızda neleri değiştirdi?

Hasan radiyallahu anh şöyle demiştir: "Senin aklın ,okumakta olduğun Sure'nin so-

nunu getirmekte iken, bu kıraat kalbini nasıl yumuşatsın ki?

O halde, bu Ramazandan itibaren Kur'an ile hakiki bir bağ kuralım.

Üçüncüsü

Gece İbadetleri...

Gece ibadetleri ,kalbin ihyasında önemli yer tutan araçlardan biridir.

Şartlar ne olursa olsun,kalkıp ihya etmediğimiz bir gecemiz olmasın!

En faziletli olan ,Teravih namazından sonra uyuyup, teheccüd namazı kılmaya ve istiğfarda bulunmaya yetecek kadar fecir doğmadan önce kalkıp, o geceyi ihya etmektir.

Bazı salih kişiler, şöyle de-

mişlerdir:

Dünyada; gece ibadetlerinde ,yakarıшта bulunanların, kalbinde hissetmiş olduğu tadın dışında, cennet ehlinin nimetlerine benzeyen başka bir şey yoktur.

Öyleyse hedefine odaklan, uykusu hafif biri ol ve Rabbinle baş başa kalmak için Seher vaktini gözle.

Dördüncüsü

İtikaf...

İtikaf, Allah'a ibadet etmek için mescide kapanmaktır. İtikafın en faziletlisi, bin aydan daha hayırlı olan Kadir gecesine denk gelmek için, Ramazan ayının son 10 gününde yapılmasıdır.

Bunu yapmaya imkân bulamıyorsan, en azından geceleri ihya etmeliyiz.

İBN Receb, bu konuda şöyle demektedir :İtikafın hakikati ;kendimizi, yaratanın hizmetine vermek için, yaratılanlarla irtibatımızı kesmektir. "

Son olarak

Dua...

Dua da bir ibadettir. Bu ibadetle kul;bütün kâinatın sahibi karşısında ,acizliğini ve fakirliğini itiraf etmiş olur.

Rasulullah(s.a.v) şöyle buyurmuştur:

"Şunu biliniz ki, Allah ga-

fil ve umursamaz kalpten gelen duaya icabet etmez!"(Tirmizi)

Dünyanın dört bir yanında zulme maruz kalan müslümanlara da çokça dua etmeliyiz. Filistin'de mücadeleye veren müslümanlara özellikle duamızda yer vermeliyiz. Umarız ki Rab-bimiz Müslümanları içinde bulunmuş olduğu bu sıkıntılardan kurtarır, acılarını hafifletir ve vaat etmiş olduğu yardımı gönderir.

Fırsattır Ramazan ve fırsatların kazası yoktur.

Affa nail olmak ve bağışlanmak için tüm kapılar açılmışken fırsatı kaçırmak

en büyük talihsizliktir ve Efendimizin şiddetli ikazına muhatap olmaktır:

"Ramazan'a erişip de ondan günahları bağışlanmış olarak çıkamayanın burnu sürtülsün."(Tirmizi, Daavat 110)

Bu ayı son Ramazanımız bilip hakkıyla yaşamalıyız ki bu kutlu yolculuğun son durağı, bayram ve cennet olsun.

Kaynakça:

*Abdülaziz Kıranşal-Son Okçular Tepesi

*Fıkhu's Sunne

*Mecdi El-Hilali-Sayılı Günler

BİZİ ALDATAN BİZDEN DEĞİLDİR!

İHSAN ASLAN

Peygamberin yaşadığı şu olay meşhurdur: Resulullah Efendimiz pazarda, muhtemelen denetlemek için gezerken bir buğday yığını görür. Elini içine sokar ve içinin ıslak olduğunu fark eder. Satıcıya nedenini sorar. Satıcı, "Efendim yağmur yağdı, ıslandı." der. Peygamber, "Peki, ıslak kısmını üste koysaydın da alıcılar fark ederek alsalardı ya?" buyurur. Arkasından şu meşhur ve şerefli sözünü söyler:

"Bizi aldatan bizden değildir". (Sahih)

Bu hadisi şerifi yorumlayanlar derler ki, bir müminin diğerini aldatması dinden tamamen çıkmış olmayı gerektirmediğine göre bu "bizi aldatan bizden değildir" ifadesinin anlamı şu olmalıdır: "Bizim gibi değildir, ahlaki mümin ahlaki değildir, tam bir mümin değildir..."

Ancak aldatmanın ucu mümin olmaktan gerçekten çıkmaya kadar da gidebilir.

Çünkü yine Resulullah (sa) buyurur ki, "Münafığın işaretleri üçtür; konuştuğu zaman yalan söyler, söz verdiği zaman cayar, güvenildiği zaman hıyanet eder." (Sahih). Bunlar münafıklığın temel özellikleridir. Bir müminde bu özellikler bulursa inanç açısından ona hemen münafiktir hükmü verilemez, çünkü münafık kâfirden de kötüdür, ama bu özellikler onu bir müddet sonra gerçekten münafık yapabilir. Dolayısıyla aldatmak, kandırmak, toplumsal hayata ve insani ilişkilere büyük zararlar vermekte ve bu yönüyle de bu eylemlerin ne kadar kötü olduğunun vurgusu Vahyin içinde ve Peygamberin hayatında çok net şekilde ifade edilmektedir.

Vahiy, mekke toplumuna inmeye başladığında ilk olarak tevhid ve şirk kavramlarını ele alıyordu. Allah'tan başka bir ilah olmadığının ve O'nun eşi-benzerinin veyahut çocuğunun olmadığının vurgu-

su yapılıyordu. İslam, toplumu inşa ederken birincil ve en temel ilke olarak tevhidî haykırıyordu. Bu hakikatin ardından yaşanılabilir ve sürdürülebilir bir İslam toplumunun inşasında ön plana çıkan temel kavramlardan biri "SADAKAT"tır.

Sadakat kavramı, "sadaka" fiilinden türemiştir ve doğru olmak, sadık olmak, sözünde durmak, kişiyi arkasından vurmamak ve dolayısıyla güvenilir ve emin olmak gibi anlamlarındadır.

Peygamberlerin ortak yönlerinden biri de "Emin" olmaktır. Vahyin habercisinin muhakkak doğru sözlü, emin ve güvenilir bir kişiliğe ve ahlaka sahip olması lazımdır ki muhataplarına aktardığı sözlerin bir kıymeti harbiyesi olabilsin. Peygamber Hz. Muhammed'in de Mekke toplumunda "Muhammedül Emin" olarak anılması Allah'ın vahyini, toplumuna haykırabilmesinde O'na kolaylık sağ-

Bizi aldatan bizden değildir.

Hz. Muhammed (sav)

(Muslim)

sağlıyordu. Ve hatta peygamberlik geldikten yıllar sonra mekkede peygambere düşman olanların mallarını yine peygambere emanet etmesi işin hakikat boyutunu ve sözüne sadık olmanın toplum tarafından ne kadar dikkate alındığını gözler önüne seriyordu.

Görüyoruz ki vahyin inşa sürecinde, emin olmak, sadık olmak, sözünde durmak, yalan söylememek gibi durumlar ve eylemler toplum için büyük önem arz ediyordu.

Müslümanlar sözlerinde ve

işlerinde sadık olmalıydılar. Muamelelerinde ve iş münasebetlerinde çeşitli hile ve dalâverelerle birbirlerini aldatanlar hâindirler. Dostluk, kardeşlik ve vefâkârlık da bir sadâkattir. Verilen sözü yerine getirmek, ahdinde durmak, borcu ödemek, islam adına lüzumlu görülen işleri ifâ etmek, emanetlere riayet etmek, üzerine aldığı vazifeleri-hakkını vererek yerine getirmek ve vazifeleri ehline vermek de sadâkattir, bunların aksi ise ihânettir.

Sadakat kavramı, İslâm'ın

hakimiyet zeminini sağlama alır. Sadakat olmadan toplum inşası söz konusu değildir. Dolayısıyla bu kavramın ağırlığının ve ehemmiyetinin bilincinde olmalı, vahyin bu kavram üzerindeki hassasiyetinin farkına varmalı, peygamberin bu kavramı nasıl anladığını, tanımladığını ve yaşadığını detaylı şekilde okumalı ve görmeliyiz. Allah bizleri Sadakat gösterenlerden eylesin ve bizi sadıklarla birlikte haşr eylesin inşaallah...

Fotoğraf:

ŞAMİL TAŞCI

-1/6000sn -f/8 -Iso:100 -10mm

" Gerçek seyahat in
Böylece dış alemde attığınız her adım, kalbinize o
En güzel yolculuklar içimizde

KEMAL

insanı terbiye eder.

doğru yürüdüđünüz yolculuğun bir parçası olur.
e en çok yürüdüklerimizdir. ”

SAYAR

HZ. MUHAMMED (S.A.V.) VE SPOR ETKİNLİKLERİ

YUNUS ERDOĞAN

Bismillahirrahmanirrahim

Hamd, Alemlerin Rabbi olan Allah'a, selam, Fatıma'nın babası, Hasaneyn'in dedesi, Kainatın Efendisi Ebu-l Kasım Muhammed'in üzerine olsun...

TARTIŞMA-SONUÇ

Bireysel bir olgu olarak beliren spor giderek toplumsal bir nitelik kazanmıştır. Günümüzde ilgi alanı geniş kitlelere ulaşmış olup, giderek çoğunluğun edilegen olduğu bir kitle uğraşı haline gelmiştir. Çünkü spor kendine özgü değerleri, kuralları, etkileşim simgeleri ve süreçleriyle dinamik bir toplumsal yapıdır. Bu nedenle otonom olarak kendiliğinden oluşmaz. Özellikle,

toplumdaki ilişkiler yolu ile ortaya çıkarak, değişir ve yeniden şekil alır. Günümüzde tüm dünyaya ülkeleri spora büyük önem vermekte ve uluslararası spor organizasyonlarında ön sıralarda yer almak için birbirleri ile kıyasıya mücadele etmekte ve alınan sonuçlar ulusal saygınlığın bir göstergesi olarak kabul edilmektedir.

Papa 2. Jean Paul, sporun toplumsal rolünü açıklarken şu ilginç tespitte bulunur. "Sporun aslında bir eğlence olmadığını ve bu yöndeki çabaların insanlık için çok ciddi bir konu olduğunu insanlara inandırmak için çalışmalısınız. Spor, dinlerin, inançla-

rin, her çeşit insanca özelliklerin ayrılıklarını ortadan kaldıran, insanları birleştiren bir semboldür." Bir dönem UNESCO Uluslararası Spor ve Bedensel Boş Zaman Değerlendirme Konseyi Başkanlığı yapan Noel Baker "Bana insan ilişkilerinin stadyumlardan ve spor karşılaşmalarından başka hiç bir konum ve kesimini gösteremezsiniz ki, insanlar, orada, öyle çok ortak yanları olduğunu öylesine kolay anlasınlar, ana dilleri ne olursa olsun konuşacak ortak dili öylesine kolay bulabilsinler."

Dünyada, 19. yüzyılın başlarında kurallar uygulanarak yapılmaya başlanan modern spor

dallarını ilgi ile izleyen seyirciler, bu karşılaşmalar için yapılan eleştirileri öğrenmek üzere gazeteleri okumaya yöneldiler. Medya kuruluşları spor konusunda bilgili yazarlar aramaya başladılar ve bu suretle de gazetelerde spor yazılarının sütunlar halinde yayınlanmaya başlamasıyla spor yazarlığı gündeme geldi. Bu yüzyılın ortalarından sonra İngiltere’de futbol takımları, Amerika’da boks, Fransa’da güreş profesyonel olarak düzenlenmeye başlanınca seyirci kapasitesi arttı ve ilgi çoğaldı. Nitekim de spor yazarlığı gelişmeye başladı. 19. yüzyılın sonlarına doğru Fransa, İngiltere, Amerika, Almanya, Belçika ve İtalya’da yalnız spor yazan dergiler yayınlanmaya başlamıştır. 20. yüzyılın başında bütün dünyada haberler telgrafla, fotoğraflar da mektupla gazete ve dergilere iletiliyordu. Yıllar geçtikçe buna telefonlar ve sinema filmleri eklenmeye başladı. Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra radyolar anında spor sonuçlarını yaptıkları yerden bildiriyordu. 1935’den sonra fotoğrafları anında ülkeden ülkeye veren makineler kullanıldı. İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra televizyon spor olaylarını daha çabuk dünyanın dört bir tarafına duyuruyordu. Hele

bilgisayarla uydu antenleri ve fakslar sayesinde bütün dünya spor olaylarını görüntüleriyle anında milyonlarca insanın izlemesini sağladı.

Günümüzde toplumlar da ve toplumumuzda spor vazgeçilmez bir mücadele, yarışma, oyun ve eğlence olarak uygulanmakta olan fizik kondisyonu iyileştirmeyi amaçlayan fiziksel etkinliklerdir. Spor/idman faaliyetleri “Yaşam Boyu Spor” uygulamaları kapsamında da başta üniversiteler olmak üzere hayatımızın her alanının da aktif olarak rol oynamaktadır. Farklı düşüncedeki ve inançtaki insanları bir araya getiren, kimi zaman sevindiren kimi zaman ise hüznendiren bir özelliğe de sahiptir. Hatta Cassius Clay olarak tanıdığımız sonradan ise Müslüman olup ismini değiştiren efsane boksör Muhammed Ali kendisini mazlum milletlerin sesi olarak görmüş ve bunu da başararak insanları ekranlara kilitlemiş, örnek olmuş ve yaşamlarını değiştirmelerine vesile olmuştur. İşte spor amacına uygun olarak yapıldığında bu denli önemli bir evrenselliğe ve birleştiriciliğe sahiptir.

Günümüzde sporun bu birleştiriciliğini doğru kullanabilirsek sevgi, saygı, dostluk,

kardeşlik gibi bağları kuvvetlendirebilir ve barış ortamının tesis edilmesini sağlamaya yönelik kullanabiliriz. Geleceğin sporcuları ve umutları olan çocuklarımızı bu bilinçle yetiştirebilir, Hz. Peygamberin her konuda olduğu gibi bu konuda da önderliğini ve örnekliliğini gençler başta olmak üzere her yaştan insana anlatabiliriz. Çünkü spor sadece uygulayıcı kitlesi olarak değil izleyici kitlesi olarak da ilgi duyulan ve rağbet gören bir özelliğe de sahiptir.

Hz. Peygamber zamanına baktığımızda o dönemde de rağbet gören sporun ana hedefinin İslam’ı yaymak, ağır çöl ikliminin ve yaşam şartlarının verdiği olumsuzlukları aşmak, bedeni geliştirmek, başta gençler olmak üzere her yaştan insanı “Vahdet” anlayışıyla bir araya getirmek olduğunu görmekteyiz. Hz. Peygamberin sporun bu faydalı yönlerini bizatihi olarak yaptığını ve destekleyip teşvik ettiğini, olumsuzlukları ve İslam’ın temel değerlerine aykırı olan spor branşlarını yasakladığını görmekteyiz.

Hz. peygamber döneminde yapılan spor branşlarına baktığımızda da bunu net bir şekilde görmek mümkündür. Yarış sahalarına bakıldığında zaman da Hz.

Hız. Muhammed(S.A.V)'in ödül vermesi bu alanlarda bulunması hatta oralarda mescit inşa etmesi ve ettirmesi de sporun uygun şartlar ve zemin oluşturulduğunda ve doğru kullanıldığında ne kadar yararlı olduğunu göstermektedir. Diğer yandan ise sporun, amacına uygun olarak kullanıldığında "İslam-i Vahdet" noktasında da etkin ve önemli bir role sahip olması kaçınılmazdır. Bizlerde Müslümanlar olarak İslam'ın çizdiği sınırlar ölçüsünde gerek uygulayıcı olarak gerekse izleyici olarak sporun içinde fiili olarak bulunmalıyız. Nitekim hadis-i şerifte Rasulullah (S.A.V) buyurduğu gibi "Kuvvetli mü'min, Allah nazarında zayıf mü'minden daha sevgili ve daha hayırlıdır."

Alemlerin Rabbi olan Allah (c.c) ise yüce kitabında şöyle buyurmaktadır: "Allah'ın düşmanlarını ve sizin düşmanlarınızı, Allah'ın kendilerini bilip de sizin bilmediğiniz onların dışındaki düşmanları korkutmanız için siz de onlara karşı gücünüzün yettiği her kuvvetten ve cihad için beslenen atlardan hazırlayın. Allah yolunda harcadığınız her şeyin karşılığı eksiksiz olarak size ödenir. Hiç de zarar etmezsiniz." (el-Enfal 8/60) Ayeti de sporun, bedeni geliştiren idman faaliyetlerinin hayatımızda çok önemli bir yere sahip olduğunu ve olması gerektiğini net bir şekilde ifade etmektedir.

"Hz. Muhammed (S.A.V) ve Spor Etkinlikleri " yazı di-

zisinin son çalışması olan bu yazının başta bizler olmak üzere tüm Müslümanlar için faydalı ve ufuk açıcı olmasını diliyorum. Dua eder dua bekleriz.

KAYNAKÇA:

Gür, A., (1983), Spor ve Sosyal Sınıflar, Aydınlık Yayınları No:69, İstanbul

Kale, R., (1994), Toplum ve Olimpik Başarı, Türkiye ve Olimpiyat Sempozyumu, İstanbul

Enis Reha (1979), Papa 2. Jean Paul ile röportaj, Milliyet Gazetesi, 1/12/1979

San, H., (1991), Spor ve Basın, Spor Ahlakı ve Felsefesine Yeni Yaklaşımlar Sempozyumu, 187, İstanbul

KENDİ MEDİNEMİZE

HİCRET

HATİCE BETÜL GÜRLER

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Onlar ki inandılar, göç ettiler, Allah yolunda savaştılar. İşte onlar, Allah'ın rahmetini umarlar. Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir. (Bakara:2018)

Hicret, hepimizin bildiği gibi sadece bir yerden başka bir yere göç etmek değildir. Hicret, kardeşliktir, teslimiyettir, medeniyettir. Hicret bir kaçış değildir. Hicret yeniden doğuştur. Bu zamana kadar hicreti yanlış anladığımız için belki de olduğumuz yerde sayıyoruz. Veya öyle işimize geldiği için...

Müslümanlar olarak sıkıntı içindeyiz. Her gün bir bomba, bir

şehid haberi alıyoruz. Acımıza yenileri ekleniyor. İslam'ın nasıl hayatlardan çıkarılıp camilere ve kitaplara hapsedildiğini görüyoruz. Belki de alıştık bu görüntüye, duyarsızlaştık. Ama "samimi (!) bir Müslüman" olarak, "Yazık yazık, şu insanlığın haline bak. Din adına yaptıklarına bak. Böyle Müslüman olmaz olsun." diyerek görevimizi yerine getiriyoruz. Ancak şu ayeti unutmuyoruz:

Bir kavim kendi nefislerindeki değişiklikleri değiştirmedikçe Allah onların durumlarını değiştirmez. (Rad:11)

Kendi içimize hiç dönüp baktık mı? Belki de en büyük proble-

mimiz bu. ONLAR dini afyonlaştırdı. ONLAR aramıza fitne soktu. ONLAR yüzünden işte bu haldeyiz. Peki ya BİZ bunun neresindeyiz? Birbirlerine düşman kesilmiş Müslümanların, birbirleriyle uğraşmaktan tağutla, zalimle uğraşmaya hali kalmadığını görüyoruz ne yazık ki.

Bir hicret gerekli. Önce, nefislerimizdeki her türlü gayri islami anlayıştan ve davranıştan hicret. Cehaletten Tevhid'e hicret. Bunların neler olduğunu herkes kendi nefesine sorsun. Herkes kendi nefsindeki putları kırsın. Kendi kalplerimizdeki putlar, yüreğimizi taşlaştırdıkça kendimizi feda(!) edip kardeşlerimizin

kalplerini kırmayalım. Her türlü aşırıktan Kur'an'a hicret edelim.

Biz hayatımızı Kur'an'a uydurmadıkça fitneden kurtulmuş olamayız. Kardeşler, değişmesi ve değiştirilmesi gereken bizlerden başkası değil. Unutulmasın ki her öğretici her şeyden önce iyi bir öğrencidir. Birinin ölmesi gerekiyorsa o bizden başka kim olabilir? *

Kur'an'a yapacağımız bu hic-

rette bize en güzel rehber elbette ki Rasulullah (sav) olacaktır. O halde gelin peygamberin şu sözüne kulak verelim. "Muhacir, günahlardan sevaplara hicret edendir. Mücahit ise kendi nefsi ile cihat edendir." Bu konuda kendimizi sorgulayalım. Klavye başında hepimiz "Mücahit" kesiliyoruz. Peki savaş meydanına çıktığımızda neden birer birer eksiliyoruz? Hicret edecek günahımız yok mu? Cihat edecek bir nefsimiz de

mi yok? Yoksa işimize mi gelmiyor?

Günahlarımızdan hicret edip Kur'an'la inşa olmak için Kur'an'da müttakilerin vasıflarına bir göz atalım.

Onlar geceleri pek az uyurlardı. Seher vakitlerinde de istiğfar ederlerdi. (Zariyat:17,18)

Doğrusu onlar ki Rablarından derin bir saygı ile korkup titrerler. (Mü'minun: 57)

Verdiklerini de, Rablerinin huzuruna varacaklarının bilinci içinde, kalpleri ürpererek verirler. (Mü'minun: 60)

İşte onlar hayırda yarışmaktadırlar ve onlar bundan dolayı öne geçmektedir. (Mü'minun: 61)

İşte "Mü'minler gerçekten kurtuluşa ermişlerdir." İçimizde başlattığımız bu hicret yolu bizim kurtuluşumuzun yoludur. Nasıl ki Rasullullah (sav) Mekke'den Yesrib'e hicret etti ve Yesrib, Medine oldu. Kalbimizde, düşüncelerimizde, amellerimizde bir hicret başlatarak kendi Medinemizi inşa edebiliriz. Bu

önce kendi nefislerimizde başlar, gönlümüz Medine olur. Ailemizde başlar, evimiz Medine olur. Komşularımızda, akrabalarımızda başlar, çevremiz Medine olur...

Başkalarını değiştirmeye çalışarak, başkalarına akıl vermeye çalışarak bu iş olmaz. Kendi yüreği Medine olmayanın, evi Medine olur mu? Söylediklerim yanlış anlaşılmasın. İslam'ı kalplere indirgeyelim, herkes kendi kalbine baksın, toplumda esamesi okunmasın. Değil demek istediğim. Değişim önce içimizde sonra toplumda başlar. İçlerimizi yıkık bırakarak toplumu toparlayamayız. Yıllardır yaptığımız bu. Kendi

günahlarımıza, hatalarımıza bakmadan Müslüman kardeşlerimizin hatalarını dilimize doladığımız için bu ülke Medine olmuyor.

O halde bir hicret başlatalım kendi yüreklerimizde. Mübarek Ramazan ayı bunun vesilesi olsun. Okuduğumuz ayetler önce yüreklerimize insin. Hayatlarımız Kur'anla inşa olsun. Katılaştıran kalplerimizin taşlaşmasından Allah'a sığınalım. Kalplerimiz Medine olsun. Selam ile...

KAYNAKÇA:

*Her hicret bir inkılaptır/ Ali ŞERİATİ

ÇOCUKLAR VE GENÇLER TANRI MIDİR?

SÜLEYMAN AKTÜRK

“Üç yaşındaki çocuğun azından çıkacak lafı vahiy bekler gibi bekleyen anne babalar görüyorum. Vallahi bu kıyamet alametidir. Bu çocuk hangi tecrübeye, hangi okumaya, hangi tahlil ve analize dayalı olarak; size bir fikir, bir tercih, bir beyanda bulunacak. Siz neye dayanarak o telkinle amel edeceksiniz.”

Bu yazımda bu günümüzü derinden etkileyen ve geleceğimizi tamamen etkileyecek olanlardan, çocuklardan

ve gençlerden bahsedeceğim. Çocuklarımız ve gençlerimiz, bizim ayağımızı kaldırdığımız yere ayaklarını

koymalarını istediklerimiz. Ama bir soru var sormamız gereken, “Gerçekten onlar bizim çocuklarımız mı?”

Her gün, otobüsten inip okula doğru yürüdüğüm yolda kafamı yere eğerek ilerliyorum. Öğrencilerimin sabahın erken saatinde gözlerimin içine bakarak sigara tütürmesi beni rahatsız ediyor. Ancak onları hiç rahatsız etmiyor? Ben bu tür davranışlara alışık değilim. Aldığımız terbiye gereği rahatsız oluyorum. Bizim örfümüzde büyüğün yanında uzanarak yatılmaz. Bacak bacak üstüne atılmaz. Büyüğün karşısında sakız çiğnenmez. Büyükler konuşurken ko-

nuşulmaz. Büyüğün önünde yürünmez. Büyük bir ortama girdiğinde ayağa kalkılır ve yer gösterilir. Bu gençlerin terbiyesinde bunlar maalesef yok.

Toplumun her alanında sosyal birtakım roller var. Bu rollerin davranış kalıpları var. Bu davranışlardan pek azı doğru olmayan davranışlardır. Çoğu genellikle müspet davranış kalıplarıdır ve toplumun kültürünü, seviyesi ifade ederler.

Toplumun gençlerinin çocuklarının uyması gereken

toplumsal kurallar aynı zamanda o toplumun geleceğini inşa eder ve teminat altına alır. Toplumsal müspet normlarla terbiye olan bu gençler bir kimlik kazanırlar. Bu terbiye ile kişiliklerini oluştururlar. Oluşturmalıdır.

Bugün Çocuklarımızı, gençlerimizi yetiştirmeye çalıştığımız eğitim metodumuz/tutumumuz yukarıdaki toplumsal kültür ve inanç terbiye öğelerini bir bir ortadan kaldırmaktadır. Bizler geçmişte büyüğün yanında

yemez/içmezken bugün gençlerimiz sigara dumanını suratımıza doğru üflemektedir. Bizler artık hangi generasyonumuzun kaç numara ayakkabı giydiğini oturduğundan anlar hale gelmiş durumdayız.

Geçen yirmi yıllık sürede, hızlı bir terbiye yozlaşması yaşanmasının sebebi ne olabilir? Nasıl olur da her şey bu kadar hızlı ve keskin bir şekilde alt üst olabilir? Bu sorulara herkes farklı cevaplar bulabilir. Ben de bunlar arasından tespit edebildiklerimi sıralayacağım.

1- Medya ve iletişim: Gazete, Radyo, televizyon, internet ve nihayet sosyal medya ve mobil oyun. Gazete çağında insanlar birer okuyucuydu. Yayıncılar yayın yapar, okuyucular da bunları okuyarak takip ederdi. Yapılan yayın yavaş, ulaşımı zaman alıcı ve kalıcılığı yüksekti.

Radyo sadece kulağa hitap eden ve artık hızlı ve fakat süreli bir yayın aracıydı. İnsana hayal etme zihninde tasarlama imkânı sunar ancak zaman kısıtlaması ve bir kere tüketilebilir olması ve az emekle ulaşılabilmesi dezavantaj olarak sayılabilir.

Televizyon insanın hayal dünyasını, onun tasarlama yeteneğini tamamen ortadan kaldırdı. Yayıncılar ola-

ğan üstü çaba ve yeteneklerle sahneler, stüdyolar ve çekimler hazırladılar. İzleyicilere sadece izlemek kaldı. Artık bilgi ve iletişim ucuz bir araç haline geldi. İzleyicinin gerçeklik algısı tamamen ortadan kaldırılması süreci başladı.

İnternet artık kullanıcıya cevap verme hakkı tanıyarak onu kendisine daha çok bağladı. Artık insan okuduğuna yorum yazabiliyordu. Yayımcıyı eleştirebiliyordu. Hatta artık o içerik üretici, yayımcı bile olabiliyordu. Bu durum muhataplarının kendisine yüzde yüz bağladı. Bu her ne kadar iyi gibi gözükse de internet ortamı kontrolden ve yönlendirmeden uzak değildi. Kendisine yüzde yüz itaat eden ancak itiraz edebildiğini sanana milyarlarca insanı kendisine çekti.

Sosyal medyada artık iletişim kavramının yapısı değişmiş oldu. Yayıncı/yapımcı ile izleyici/dinleyici arasında hiçbir fark kalmadı. Artık herkes her şeydi. Artık gerçeklik diye bir şey kalmadığı zihinlere işlendi. Yayın yapabilmemenin dayanılmaz hazzı insan karakterini ciddi anlamda etkiledi. Hiçbir ahlaki kriter olmadan yayın yapabilmek çok şeyi kökünden etkiledi.

Son olarak yüksek çözünü-

rlü video oyunlar. Tamamen tasarlanmış bir hayat sunmaktaydılar. Burada her şey mübahtı. İnsanda hiçbir değer yargısı, acıma duygusu, merhamet gibi duygular, yardımlaşma vb. güzel davranış bırakmayacak oyunlar ortaya koyuldu.

Medya ve iletişimin bu kademeleri gün geçtikçe insan karakterinin tek bir kültüre doğru yönlendirdi. Artık herkes popüler kültürün birer ögesi haline geldi. Gençler çok küçük yaşta özellikle sosyal medya ve oyun bataklığına çekilmektedir. Bu sanal ortamlar onların tüm ruh ve değer dünyasını derinden etkilemektedir. Akşama kadar bilgisayar oyununda kafa kesip adam öldüren birinin eve gelen babasının karşısında ayağa kalkması tabii ki beklenemez. Genç adam daha babasının sanal mı gerçek mi olduğunu ayırt edemiyor ki?

2- Aşırı yapılandırmacı teknolojik eğitim: Artık tüm kontrol gençlerde olmalı diyor eğitim felsefemiz. Onlar tercihleriyle yol bulmalılar ve üstün karakterli bireyler ancak böyle yetişir diyor. İyi güzel de bu genç zaten sanal illüzyonla aptallaştırılıyor. tercihleriyle yol bulmalılar ve üstün karakterli bireyler ancak böyle yetişir diyor. İyi güzel de bu genç zaten sanal illüzyonla aptallaştırılıyor.

Bir de üzerine o tercihini kendisi yapsın diyoruz. Bu tercih gençlerin kendi tercihi mi olacak yoksa oyunlarla ya da sosyal medyada onlara dayatılan tercih mi olacak. Kısacası burada bir Ali cengiz oyunu var. Biz kendi gençlerimize çocuklarımıza nüfuz etmeyeceğiz. Onları terbiye etmeye cüret etmeyeceğiz (Yoksa onların kendilerini gerçekleştirmelerine ket vurmuş oluruz.) ya ne olacak, o genç büyülenmiş zihniyle tercihler arasında ilerleyerek kemale ulaşacak. Bizim eğitim/terbiye alanında yuttuğumuz zoka bu. Artık bizi, anasını, babasını, hocasını, rabbini takmayan ancak sosyal medya vaizlerini ve oyun kahinlerini takip eden nur topu gibi bir nesil var ediyoruz.

3- Bireysellik ve bananeçilik: Herkes ona dokunmayan yılanın bin yıl yaşamasını temenni etse de o yılan bir gün dokunuyor insana. Elinde tablet aptallaşan şu kenardaki genç beni bir hayli ilgilendiriyor. Sigarasını suratıma üfleyen şu delikanlı beni ilgilendiriyor.

Çünkü yarın esrarı uyuşturucuyu aldığı anda bizzat beni veya çocuğumu bulacak bu bela. Bu hayatı kararmış gençleri hesabı benden sorulacak. Şu teknoloji bağımlısı olmuş gençler yarının sırtında birer asalak olacaklar. Bugün gerçeğe sanal olanı ayırt edemeyen bu insanlar hiçbir baltaya sap olamadıklarında kimin başına bela olacaklar. Demek ki biz günümüzü yaşayalım bize olan bir şey yok diyenleri bu meseleler gayet ortadan ilgilendiriyor. Kimse bu hayatı tek başına yaşamıyor nihayetinde.

4- Gençlerimize/çocuklarımıza tapınma sapkınlığı: ey insanlar aklınızı başınıza alın. Üç yaşındaki çocuğun azından çıkacak lafı vahiy bekler gibi bekleyen anne babalar görüyorum. Vallahi bu kıyamet alametidir. Bu çocuk hangi tecrübeye, hangi okumaya, hangi tahlil ve analize dayalı olarak; size bir fikir, bir tercih, bir beyanda bulunacak. Siz neye dayanarak o telkinle amel edeceksiniz. Neredeyse evlerimizde okullarımızda onlara filili olarak secde

edeceğiz. Bu neyin nesidir?

Bunlar terbiye zaafının altın da yatan sebeplerden birkaçı. Bizler kendi neslimizi ifsadın eşiğine getirip uçurumdan aşağı yuvarlıyoruz. Çocuklarımıza ve gençlerimize zulmediyoruz. Onların omuzlarına kaldırabileceklerinden fazla yük koyuyoruz. Onlara sorumluluk vermiyoruz. Tercih hakkı var ama sorumluluk yok. Karar onlarda bedel bizde. İşte bu şekilde gençlerimiz ne bir terbiye görüyor nede bir inançla muhatap oluyor. Onlar ger birinin birer tanrıçık olduğunu biliyorlar. Her biri evler ve okullar denilen mabedde kendilerine tapınıldığının farkındalar ve bundan dolayı doyumsuzlar. Bundan dolayı kibirliler. Bundan dolayı bireysel ve çıkarıcılar. Ta ki rüya bitip gerçeğe yüzleşene kadar. İş hayatında artık bu tanrılar tahttan indirilip köleleştirilecekler. Ama iş işten geçmiş olacak. Hepsi sermayenin müzmin birer kölesi olarak can verecekler.

Şimdi biz iyi mi yaptık yoksa kötü mü?

YASİN SURESİ (45-58)

HALİME KILIÇ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla

45- Durum böyle iken onlara: "Önünüzdekinden ve arkanızdakinden korkun ki size rahmet edilsin" denildiği zaman,

46- Ve kendilerine Rablehinin âyetlerinden herhangi bir âyet geldiği zaman mutlaka ondan yüz çevirirler.

Hesapsız ve kitapsız yaşamanın neticesi, merhametten mahrum bir son... Dünyada haddini, hududunu bilmeyen insan evvela nefsinin ateşinde yanmaktadır. Ve bu yangını imanıyla söndüremezse geri dönüşü olmayan pişmanlık narında kavrulmaya devam edecek-

tir.

Demek ki merhamete layık olabilmek için; önümüzde bizi bekleyen ebedi ahiretimiz ve geride bıraktığımız ömrün hesabını iyi yapmalı, arkamızda iyi izler bırakmalıyız.

45- Durum böyle iken onlara: "Önünüzdekinden ve arkanızdakinden korkun ki size rahmet edilsin" denildiği zaman,

46- Ve kendilerine Rable-rinin âyetlerinden herhangi bir âyet geldiği zaman mutlaka ondan yüz çevirirler.

Hesapsız ve kitapsız yaşamının neticesi, merhametten mahrum bir son... Dünyada haddini, hududunu bilmeyen insan evvela nefsinin ateşinde yanmaktadır. Ve bu yangını imanıyla söndüremezse geri dönüşü olmayan pişmanlık narında kavrulmaya devam edecektir.

Demek ki merhamete layık

olabilmek için; önümüzde bizi bekleyen ebedi ahiretimiz ve geride bıraktığımız ömrün hesabını iyi yapmalı, arkamızda iyi izler bırakmalıyız.

47- Onlara: "Allah'ın size rızık olarak verdiği şeylerden hayra harcayın" dendiği zaman, o kâfirler, müminler için: "Allah'ın dileyince doyurabileceği kimseyi biz mi doyuracağız? Siz apaçık bir sapıklık içinde değil de nesiniz?" dediler.

Malumunuz odur ki rabbim açlık ve sefaletten kıvrananlara gökten sofraya indirmeye elbette muktedir olduğu halde, ilahi adaleti ve hikmeti gereğince bu vazifeyi nimet

ve zenginlik lutfettiği kullarından istemektedir. Tıpkı rabbi ona nasip ettiği gibi o da biçarelerle paylaşsın diye.

Bu arada müslüman zengin fakire fukaraya, zekat ve sadaka verirken lutfetmiş olmuyor. Aksine yoksulun hakkını vermiş oluyor...

48- Yine onlar: "Eğer doğru söylüyorsanız bu (kıyamet) vaadi ne zaman?" diyorlar.

Alayvari bir soru tarzıyla; 'şu sözünü edip durduğunuz azap ne zamanmış gelsin de görelim' derken, asıl niyetleri hakkı inkar etmek ve alaya almaktır... Aslında bu soruyu soracaksa biri tedbir almak ve hazırlık yapmak için sormalıdır.

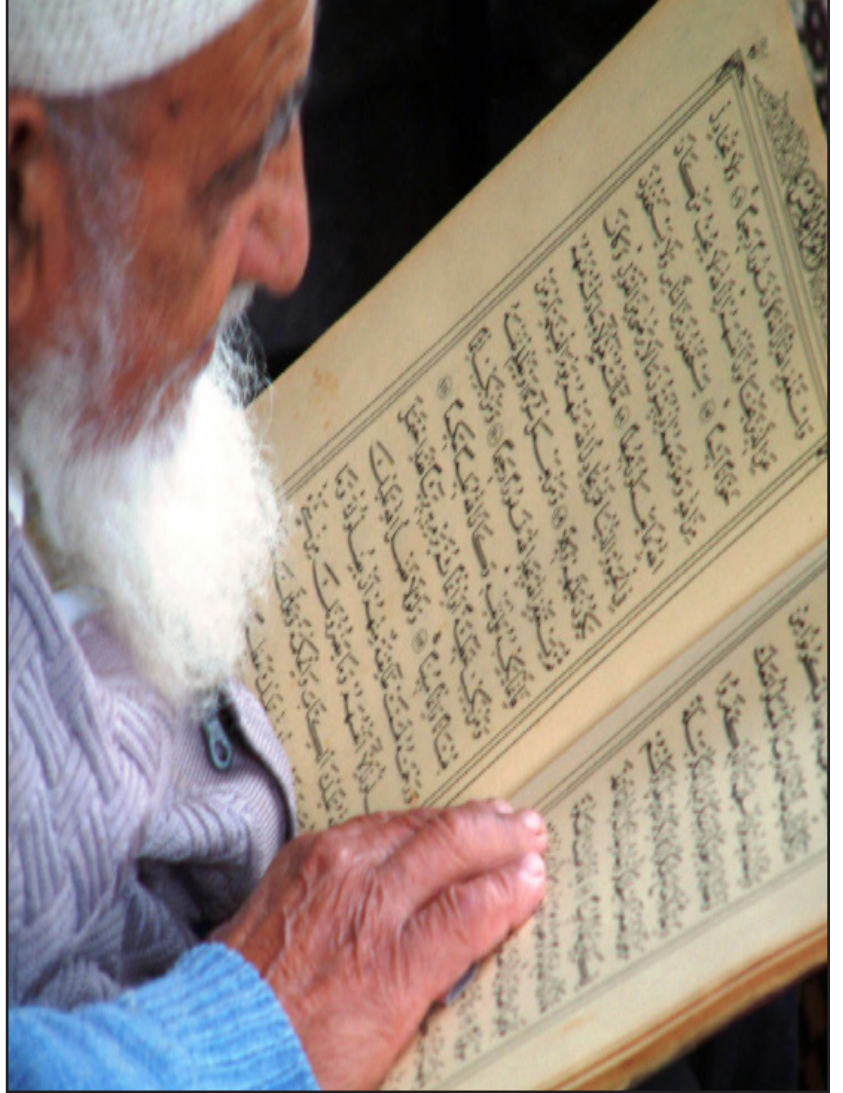

İbn Abbasın yorumuna göre bedenlere ruh üflenmiştir. Gerçek diriliş başlar artık. Ve milyarlarca insan rablerine doğru ister istemez akın ederler. Dünyada heva ve hevesine akın eden insan hala aklını başına almayacak mısın?

52- Onlar: "Eyvah başımıza gelenlere! Mezarımızdan bizi kim kaldırdı? O Rahmân'ın vaad buyurduğu işte bu imiş. Gönderilen peygamberler de doğru söylemişler" derler.

Fayda vermeyen son pişmanlıklar. Ey insan ölmeden önce anlam gerekirdi elçilerin doğru söylediğini ve amaçsız yaratılmadığını. Hani gidipte gelen mi var diyordunuz. hani ölüm herşeyi bitirecekti?

53- Başka değil, sadece bir tek çığlık olmuş, derhal hepsi toplanmış huzurumuza getirilmişlerdir.

Dünyada günde beş kez rabbi kulunu ezanla huzuruna çağırır. Ama insanların çoğu bu çağırışı kulağının tersiyle iter. ahirette ise ister istemez rabbinin huzuruna çıkacaktır.

54- Artık bugün hiç kimseye zerre kadar zulmedilmez. Ancak

yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz.

O ilahi mahkemeye çıkarılacağımız gün herkes yapıp ettiğinin karşılığını tastamam alacaktır. Amenna ve saddekna. İnandık ve tasdik ettik.

55- Gerçekten cennetlik olanlar bugün bir

meşguliyet içinde zevk etmektedirler.

Dünyada heva ve hevesini ilah edinmeyip sadece ve sadece rabbine kul olanlar cennette usanç ve bıkkınlık vermeyen bir meşguliyet içinde zevk ve sefa sürecektir.

56- Kendileri ve eşleri gölgelerde koltuklar üzerine kurulmuşlardır.

Cennet dünyada yan gelip yatanların değil, çalışıp yorulanların dinleneceği ödül yeridir.

57- Onlara orada bir meyve vardır. İsteyecekleri her şey onlarındır.

58- (Onlara) Rahîm olan Rab'den "selâm" sözü vardır.

Cennet mutluluğun kaynağı, şükrün ve sabrın ödülüdür. Hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı ve hiçbir akla gelmemiş olan nimetler diyarıdır cennet. En üst

makamı da kula rabbinin selam etmesi ve ondan razı olmasıdır.

" Rabbinizden erişecek bir bağışlanmayı ve öyle bir cenneti kazanmak için yarışın ki, genişliği gök ile yerin genişliği kadardır. ve Allah ile peygamberle-

rine iman edenler için hazırlanmıştır. işte bu Allah'ın lütfudur. onu dilediğine verir. gerçekten de Allah büyük lütuf sahibidir.

**"TÜRKİYE'NİN
BEKA MESELESİ,
GENÇLİĞİDİR !"**

“

AMERİKA'YA
KARŞI,
DİRENİŞ
KAZANACAK !

”

#S400

